

Nr. 3 - 2003 18. årgang

FOLK

TIDSSKRIFT MED UNDERVISNING TIL VEKKELSE - FORNYELSE - MISJON

Lovsang

Skapt for å tilbe

Alt det skapte har sitt mål og sin mening i å være til behag for Gud. Denne sannheten finner vi klarest sammenfattet hos Paulus; "Av Ham og ved Ham og til Ham er alle ting. Ham være ære i evighet!". Likevel har vi endt opp med en forståelse av lovsang som en musikkstil, en stil som nå har fotfeste i nær sagt alle kristne leire.

Er det en kristen artist som ikke får det til, kan han nå kalle seg "lovsangsleder" og suksessen er garantert! Mangler en menighet liv eller er splittet mellom generasjonene, er det bare å ta med et lovsangsteam og syng noen "moderne" sanger i gudstjenesten eller møtet, og alt ser så mye bedre ut. Når menighetene i den vestlige verden lar "I'm sorry Lord for the things I've made it" være sin bekjennelse av lovsangens plass, da trenger vi å søke Gud etter det som er sant, oppriktig, levende, fullt av Jesus; det som virkelig behager Gud!

Lovsang og tilbedelse er ikke ting. Det er ikke aktiviteter, ikke en type musikkstil eller noe som tilhører en generasjon framfor en annen. Og det er i hvert fall ikke noe som er til for oss. Tilbedelse er den første konsekvensen av å ha sett Gud. Tilbedelse er, i følge Tozer, et gudsforhold som er preget av en grenseløs tilitt til Gud, en dyp beundring, begeistret fascinasjon og en inderlig kjærlighet til ham. I det du sier "Jesus er Herre", er du en tilbeder. Hvis du i tillegg fortsetter å leve under Jesu herredømme, fortsetter du å leve et tilbedende liv. Din hverdag er farget av fellesskapet med Far, av at Jesus er den som nå styrer i ditt liv. Det er i dagliglivet at ektheten av ditt gudsforhold blir synlig. Og et slikt hverdagsliv, fullt av lovprisning til Gud, var det som forandret mennesker i Jerusalem etter pinsedag. Og det er et slikt hverdagsliv som skal bringe stadig nye mennesker til

Gud, også i vår tid.

Bibelen utfordrer stadig Guds folk til å være sant i sin tilbedelse. Gud har til alle tider felt dom over tomme ord uten oppriktighet, over ytre former uten et levende innhold. Her stiller gamle og stive tradisjoner og nye og støyende uttrykk likt. Det er hjertets oppriktighet som teller for Gud.

Når Jesus virkelig er Herre er det enkelt å gi ham det han vil ha. For det første vil han ha en tilbedelse som er preget av glede og takknemlighet. Salme 100 lærer oss at dette er måten vi kommer fram for Gud på, og slik bør det være i alle våre gudstjenester; grunntonen og startpunktet er glede og takknemlighet til Gud: "Pris Herren for han er god, hans nåde varer til evig tid!" Gud vil ha mennesker som sammen med sine ord og sin sang også bærer fram sine legemer som en åndelig gudstjeneste. De løfter sine hender i tilbedelse, danser for ham i stor glede, og bøyer seg ned i ærefrykt.

Vi tilber aldri alene. I det vi kommer fram for Gud tar vi del i en tilbedelse som ustanselig lyder for Gud natt og dag. Slik er det når vi hver for oss nyter fellesskapet med Gud. Slik er det i familien, hvor vi som foreldre lærer våre barn gjennom vårt eksempel. Det er rammen for våre gruppesamlinger, og slik er det når vi kommer sammen med hele menigheten. Nøkkelen for vår felles gudstjeneste er at alle forstår at vi er der for Gud, ikke for oss selv.

Vi tilhører en stor åndelig familie, vi tilbedere, vi som har bøyet våre knær og vår vilje under Jesu fullkomne herredømme. Og vår tilbedelse bærer oss like

inn i det himmelske, visker ut skillet mellom nå og evighet: på samme måte som vi er blitt fortrolige med Gud i vår tilbedelse på jorden, skal vi finne at vi allerede er blitt fortrolige med det himmelske. Den dagen Guds herlighet fyller jorden, som vannet fyller havets bunn, er vi kommet hjem; tilbedelsen av Gud og Lammet skal fylle alt og alle. La Gud få begynne med å fylle meg og deg, la det begynne i våre hjem og i våre forsamlinger, – la det begynne nå!

TEKST: STEIN ØRNHAUG

"Gud har til alle tider felt dom over tomme ord uten oppriktighet, over ytre former uten et levende innhold."

"Verdens historie beveger seg mot et stort mål, tilbedelsen av Gud og Hans Sønn blant folkeslagene på jord. Misjon eksisterer fordi tilbedelse ikke gjør det. Tilbedelse er det endelige målet, ikke evangelisering, fordi Gud er det endelige målet, ikke mennesket... når denne tidsalder er over, og de talløse folkemengdene av de frelste faller på sine ansikter for Guds trone, da opphører evangeliseringen. Den er tidsavgrenset nødvendighet. Men tilbedelsen vil vare evig."

– John Piper

FOLK nr. 3 - 2003

	Lovsang og tilbeding – side 4		En gudstjeneste for Gud – side 16
	Stig fram for Gud med takkseing! – side 6		Bibelske forbilder og instruksjoner – side 19
	Takk Gud – side 8		Syng en ny sang – side 23
	De lovet Gud – Side 9		Skapt til å være tilbedere – side 26
	Eksemplets makt – Side 11		Sjokolademuffins og lovprisning – side 29
	Gi Gud det han vil ha! – side 13		

FOLK

Utgiver: Kristent Nettverk,
Postboks 3180 Årstad,
5829 Bergen

Ansvarlig redaktør: Erling Thu
Redaktør: Stein Ørnhaug
Abonnement: kr. 200,- pr år
Utkommer med 4 nummer i året.
Kontonr.: 0530.27.07784
Opplag: 3000 eks.

Grafisk formgivning:
Dagun Ones og Tormod Åsen,
Mandag Media.

Foto/illustrasjon.: Berit Steffensen,
Hilde Steffensen og Bjørg Kristing m.fl.
Trykk: Th. Borge Litho Trykk
Epost: folk@kristent-nettverk.no
Internett: www.folk.as

Kristent

Nettverk

- tjenere i fellesskap

Kristent Nettverk er et fellesskap av kristne ledere som opplever at Gud har ført dem sammen for tjene Ham. Stiftelsen er opprettet av Noralv Askeland og Erling Thu, og representerer det apostoliske teamet de leder. Kristent Nettverk er ikke noe kirkesamfunn, men et apostolisk nettverk av kristne som arbeider sammen. Vi arbeider ut fra den tro at i Jesu legeme er vi alle gjensidig avhengige av hverandre, og at vi er forpliktet på Bibelen - Guds ord - for alt vi lærer og gjør.

Lovsong og tilbeding

Lovsong og tilbeding er dei store moteorda i kristne samanhengar for tida. Lovsong har gått frå å vera noko som nye grupper haldt på med, til å verta ålment godtatt som eit godt og nødvendig innslag i dei fleste kristne møter. Det store spørsmålet er om denne lovsongen er noko meir enn eit innslag i eit møte?

Gjennom heile Bibelen finn vi at lovsong og tilbeding er det sentrale i vårt forhold til Gud. Alle menneske er skapt til å takka og lovprisa Gud. Alle menneske er skapt til å lovsyngja Gud med heile livet sitt. Å stiga fram for Gud i tilbeding er det største eit menneske kan gjera. Difor seier Jesus at Faderen vil ha sanne tilbedarar (Joh.4,23). Med desse orda stadfestar Jesus dei mange profetane i Det gamle testamente som stadig minna folket om at det er ikkje dei ytre formene eller handlingane som tel, men hjarta som ligg bak. Jamvel om alle ting vart nøye utført etter forskriftene som Gud sjølv hadde gitt, så var det inga garanti for at det var til hugnad for Herren! Gud ønskjer lovprisningar, men ikkje "lovprising" som ein ting.

Gud vil svært gjerne ha tilbedarar, men ikkje "tilbeding" som ein aktivitet!

Eg har den seinare tida lese gjennom alle profetbøkene i Bibelen og på ny vorte slått av undring over dei sterke orda Herren bruker om "tom lovsong" og "tilbeding frå lippene" og ikkje frå hjarta. Gud seier rett ut at han er trøyt av alle "lovsongsmøta" våre, fordi livet vårt ikkje er ei lovprising til han. Han er trøyt

av den støyande orgelmusikken som døyver all glede og gjer folk alvorlege og tunge til sinns i gamle religiøse hus. Men han er like trøyt av den dunkande musikken og dei moderne rytmene som får folk til mekanisk å klappa eller dansa som opptrekte leikefigurar. Gud er trøyt av såkalla lovsong og tilbeding! (Sjå Jes.1,11-17; Mal.1,6-14).

Det er tallause former og uttrykksmåtar når det gjeld lovsong og tilbeding i kristne samanhengar. Nokre har sine lange tradisjonelle røter i farne tider, andre følgjer dei siste moderne trendar. Midt mellom desse ytterpunktta finnest det mange tronge meiningar og personlege smakar om kva som er godt og rett. Gud ser etter sanne tilbedarar og ikkje etter dei "rette

formene". Det er eit tilbedande hjarta som tel, uttrykksformene kjem i andre rekkje, men det må vera samsvar mellom hjarta, ord og handling. Når vi tilbed Gud i ånd og sanning vil det vera naturleg med eit mangfald av uttrykksmåtar.

Herren sa: Fordi dette folket held seg nær til meg med munnen og ærar meg med lippene, medan hjarta er langt borte frå meg, og fordi deira age for meg er menneskebod som dei har lært seg, difor vil eg framleis fara underleg fram, underleg og underfullt mot dette folket. (Jes.29,13-14)

Sann lovsong og tilbeding er ikkje ein aktivitet i eit møte, men har med heile livet vårt å gjera. Det handlar om å bera

heile kvardagslivet vårt frå morgon til kveld fram for Gud som lovsong og tilbeding. Tilbeding er eit Gudsentrert liv. Det har ikkje første rekkje med eit innslag i eit kristent møte å gjera, men handlar om å takka Gud under alle forhold. Heimen vår er difor vår viktigaste heilagdom, plassen der vi ber fram offer som Gud med glede tar imot. Arbeidsplassen er ein viktig heilagdom kor vi tilbed Gud også med arbeidet og livet vårt.

"Gud ønskjer lovprisningar, men ikkje "lovprising" som ein ting. Gud vil svært gjerne ha tilbedarar, men ikkje "tilbeding" som ein aktivitet!"

Når kristne møtest i små eller store samlingar er det å lovsyngja og tilbe Gud saman det beste og viktigaste vi gjer. Det minner oss om at vi aldri er åleine. Vi er ein del av ein stor åndeleg familie, vi er med i eit kristent fellesskap, vi tilhøyrer Guds pakts folk. Når vi stig fram for Gud gjer vi ikkje det åleine, men vi stig saman fram for Gud i lovsong og tilbeding. Vi stig ikkje berre fram som ei stor eller lita gruppe som er samla på same staden, vi stig fram saman med heile Guds folk. Vi tilber ikkje åleine, i eit vakuum, vi tilber saman som Guds folk. Men det er alltid ei lokal ramme rundt lovsongen og tilbedinga vår. Vi lovsyng Gud midt i mange ulike livsstoder, i motgang og medgang. Vi stig fram for Gud saman med familien vår med alle dei utfordringane vi der har. Vi stig fram for Gud saman med cellegruppa vår med dei mange ulike gleder og vanskar folk der har. Vi stig fram for Gud saman med heile den menigheten Gud har satt oss i. Saman er vi Guds mangfaldige folk, av alle generasjonar og sosiale lag, alle tungemål og folkeslag, som saman med alt, i himmel og på jord, tenar og tilber den einaste sanne Gud, Jesus Kristus, vår frelsar.

TEKST: ERLING THU

"Når vi stig fram for Gud gjer vi ikkje det åleine, men vi stig saman fram for Gud i lovsang og tilbeding. Vi stig ikkje berre fram som ei stor eller lita gruppe som er samla på same staden, vi stig fram saman med heile Guds folk. Vi tilber ikkje åleine, i eit vakuum, vi tilber saman som Guds folk."

Ved flere anledninger de siste årene har mange menigheter i Bergen kommet sammen til felles lovsang og nattverd på Torvallenmeningen, den store åpne plassen midt i byen. I enhet under konge Jesus Kristus legger de kristne ned sine forskjeller og samler seg i dette ene: å løfte Jesu navn opp i byen. Der Jesus løftes opp må satan bøye seg ned, så Guds nærvær og frelse kan nå til mange mennesker.

Stig fram for Gud med takkseiing!

Alle kristne er kalla til å stiga fram for Gud i bønn, lovsong og tilbeding. Vi er kalla til å leva i Guds nærvær og tilbe Gud i ånd og sanning gjennom alt vi er og gjer. Gud Fader søkjer sanne tilbedarar. Mennesket er skapt for å tilbe den einaste sanne treeinige Gud. Jesus Kristus har rive ned alle skilje og hindringar slik at vi med frimod på grunn av hans blod kan stiga fram for Gud på den nye og levande vegen han har opna for oss (Hebr.10,19-22).

Den Heilage Ande som bur i oss gjer at vi ropar "Abba, Far" med stor glede og takk over å vera Guds barn. Anden lærer oss å be og takka, han lærer oss å lovsynja og tilbe!

Kom alltid fram for Gud med takkseiing!

Dette er den enkle undervisinga vi møter i heile Bibelen og vi gjer vel i å leggja oss det på hjarta. Glade, trygge og takksame barn varmar eit fars hjarta, men sure og utakksame barn gjer ein far lei. Det er viktig at vi lærer å setja pris på Guds talause velgjerningar mot oss i kvardagen og at vi lærer å seia takk heile tida! Høyr kva Guds ord seier: Takka Gud, kva som enn møter dykk! For det er Guds vilje for dykk i Kristus Jesus. (1.Tess.5,18)

Takk alltid Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi namn! (Ef.5,20)

Men legg alt de har å be om, fram for Gud i bønn og påkalling med takkseiing. (Fil.4,6)

Gå gjennom hans portar med takkesong, inn i hans tempelgardar med lovsong! Lov og pris hans namn! For Herren er god, hans miskunn er evig, hans truskap varer frå ætt til ætt. (Sal.100,4-5)

Lær takkseiing av Jesus

Jesus takka og lova Faderen under alle forhold. Den første bønna av Jesus i

Matteusevangeliet tek til slik: "Eg lovar deg, Far, Herre over himmel og jord!" (Matt.11,25) Då han stod ansikt til ansikt med døden, ved Lasarus si grav, sa han: "Far, eg takkar deg fordi du har høyrte meg" (Joh.11,41). Då han fekk dei glade tilbagemeldingane frå læresveinane sine, jubla han i Den Heilage Ande og sa: "Eg lovar deg, Far, Herre over himmel og jord" (Luk..10,21). Då han hadde det siste måltid med læresveinane og visste at han gjekk til døden på korset, bad han takkebøna, takka og braut brødet, og då dei hadde sunge lovsongen gjekk dei ut til Getsemane (Luk.22,17-19; Matt.26,30). Vi finn at Jesus i heile sitt liv takka Gud under skiftande omstende! Vi er kalla til å følgja etter hans føredøme og vera takksame under alle forhold!

Ver konkret i di takkseiing

Salmane i Bibelen gjev oss gode døme på folk som takkar Gud for mange konkrete ting i mange ulike stoder. David seier at når han er i vanskar vil han be til Gud tre gonger om dagen, mens han vil prisa og takka Gud sju gonger om dagen (Sal.55,17; 119,164). Vi finn at bønn og takkseiing er vevd inn i kvarandre for dei høyrer nøye saman.

Når vi tek til å telja alle velsigningane Gud auser over oss ein vanleg dag og tek til å takka han for hans velgjerningar, då vil vi flyta over av takksam glede! Di meir konkrete vi er i takkseiinga vår di betre er det! "Gud vere takk, som gjev oss siger" (1.Kor.15,57)! Når vi takkar vil vi sjå endå meir av Guds miskunn og godleik mot oss, og vi vil takka endå meir! Då kjem vi inn i ein sirkel av velsigning og gode vanar.

"Den første bønna av Jesus i Matteusevangeliet tek til slik: "Eg lovar deg, Far, Herre over himmel og jord!" (Matt.11,25) Då han stod ansikt til ansikt med døden, ved Lasarus si grav, sa han: "Far, eg takkar deg fordi du har høyrte meg" (Joh.11,41). Då han fekk dei glade tilbakemeldingane frå læresveinane sine, jubla han i Den Heilage Ande og sa: "Eg lovar deg, Far, Herre over himmel og jord" (Luk..10,21)."

Gå inn i Guds nærvær gjennom takkseiing og lovprising

Salmisten talar om å gå inn i tempelet med takk og lovsong (Salme 100,4-5). Dette er den rette måten å koma fram for Gud på og å verta verande i hans nærvær! Takken og lovsongen gjer oss medvitne om Guds truskap mot sitt ord, hans kjærleik til oss, hans evige godleik og miskunn mot oss, og hjelper oss å leva medvetne om hans nærvær!

Då Jesus lærte læresveinane sine å be, viste han dei at all sann bønn begynner og sluttar takk, lovprising og tilbeding (Matt.6,9-13)! Dette er eit møn-

ster vi finn gjennom heile Bibelen! Då Salomos tempel vart fullført sette songarane og muskarane i med å takka, lova og prisa Gud og då vart heile templet fylt av Guds herlegdom (2.Krøn.5,12-14). Det same hende då dei første kristne var samla og takka og lova Gud (Luk.24,52-53; Ap.gj.2,1-2; 4,23-33).

Gud liker lovsong! Takkseiing gler Guds hjarta! Bønnelivet vårt vert rikare når vi tener Gud med takkseiing! Når vi gler oss i Herren, vil han gje oss alt vi ønskjer (Sal.37,4)!

TEKST: ERLING THU

Takk Gud

Takk Gud

for at du er min hyrde og forsørgjar, eg manglar ingenting

Takk Gud

for at du gir meg sjelefred og lar meg finne kvile og trøst hos deg

Takk Gud

fordi du leger alt i meg og gir meg ny kraft når eg treng det

Takk Gud

fordi du leier meg på den rette vegen, slik at eg kan bli til ære for ditt namn

Takk Gud

fordi eg ikkje treng å frykte nokon ting, ikkje ein gong døden, for du er alltid med meg, du er nærmare enn min eigen hud

Takk Gud

fordi du er mitt vern og lar meg oppleve seier og framgang midt i ei vanskeleg verd

Takk Gud

fordi du har gitt meg Den Heilage Ande, slik at eg alltid har overflod

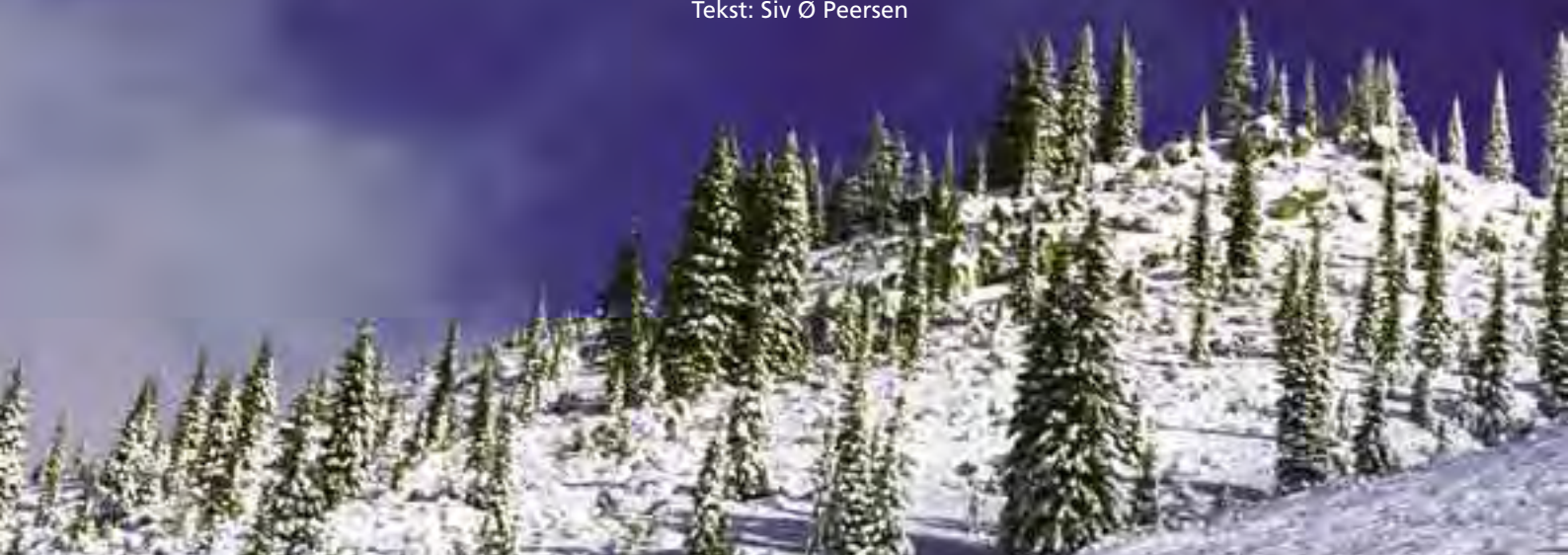
Takk Gud

fordi du er trufast, sjølv om eg skulle vere trulaus

Takk Gud

fordi alt ved deg er - GODT

Tekst: Siv Ø Peersen

De lovet Gud

Det første kristne fellesskapet

De bare måtte treffes. For når de var sammen og tilbad Gud, skjedde det som Jesus hadde lovet. Mennesker ble frelst og helbredet, konflikter ble løst, ekteskap restaurert, fattige fikk hjelp og naboer kom overens. De som drakk for mye vin, fikk hjelp og begynte å arbeide igjen. Rundt omkring dem skjedde de mest forunderlige ting, folk som var oppgitt av alle fikk orden på livene sine igjen. Overalt pratet folk om det som skjedde. Spesielt nå etter at den lamme mannen som alle kjente, gikk omkring i beste velgående og priste Gud.

Situasjonsbeskrivelsen er fra Jerusalem og du finner den igjen i de først kapitlene i Apostlenes gjerninger. De var de første kristne som fylte Jerusalem med Jesu liv (Ap.gj.5,28). Alle kunne se at det var noe spesielt med dette fellesskapet av kristne. Det ene som karakteriserte dem var at de trodde at Jesus levde selv om alle visste at han tidligere på året hadde blitt korsfestet. Det andre var at de priste Gud og var takknemlig og glad. Det med at de hevdet at Jesus levde, virket tåpelig på alle i begynnelsen, men når de så på alle som sa at de hadde møtt ham og tydeligvis var blitt forandret, kunne en ikke si så mye på det. De religiøse lederne hadde kalt lederne inn på teppet, pisket dem og truet dem på livet for å få dem til å slutte å forkynne at Jesus hadde stått opp fra de døde. Det virket mot sin hensikt, de bare stod fram enda modigere enn før. Hele byen var preget av de kristne. Når en gikk en tur på markedet, hørte en summingen av folk som takket Gud, forkynte Jesus, delte om hva Gud hadde gjort for dem, og en så flere som tydelig hadde blitt mirakuløst helbredet. Hvis en tok vegen innom tempelplassen, ble en møtt med lovsang, dans og jubel. De hadde et forhold til Gud som var så hver-

dagslig og nært at alle religiøse ledere var oppbrakt og fortvilt. De hadde mistet styringen med folket. Men sympatien for Jesus-folket

var så sterk, at folket stod som en beskyttende mur mellom de kristne og de religiøse lederne. Stadig nye ble helbredet fra sykdommer, ja det var faktisk nok å være så nær Peter at skyg-

gen hans berørte de syke. Når han gikk gjennom byen, hørte en at gråt og fortvilelse ble erstattet av glede, forundring og takknemlighet. Jerusalem hadde virkelig blitt forandret mye på noen få måneder. Hele atmosfæren var snudd til noe godt selv om de romerske soldatene var tydelige i bybildet. De kristne var vennlige mot alle, til og med mot okkupantene, så det virket ikke som romerne heller følte seg truet av dem.

Jesus tilbake til folket

Det er i hverdagen kristenlivet blir testet. Robustheten og ektheten viser seg i de mange små og store hendelser som skjer i livene våre gjennom en uke. Da disiplene ble døpt i Den Hellige Ånd, ble de ledet ut i gatene for å fortelle budskapet om Jesu oppstandelse. Kristen reformasjon har alltid ført budskapet tilbake til det praktiske livet. Jesus har blitt kjøtt og blod i hverdagen. Vekkelseshistorien er historien om hvordan grasrota møtte en levende Gud som forandret deres hverdag, og som i neste omgang forandret samfunnet, ja hele nasjonen. I dag står vi midt oppe i en slik reformasjon der Jesus er en levende Gud i folks hverdag. Vi ber for syke i Jesu navn, vi gjør opp konflikter, vi tilgir, vi ber like naturlig som vi spiser frokost, vi leser Bibelen like selvfølgelig som dagens avis. Det kunstige skillet mellom det åndelige og

det menneskelige forsvinner. En lever hele livet til Guds ære, og fryder seg både over en god fotballkamp og et godt

møte. Vi forventer Guds hjelp i møte med dagliglivets utfordringer, vi ser Guds hand i det som skjer, og vi elsker fellesskap med andre kristne. Vi lever kort sagt et liv sammen, i grupper i nærmiljøet

der vi møtes i hjemmene og har Jesus som vårt felles samlingspunkt. Disse gruppene kalles for husgrupper eller cellegrupper.

Jesus midt i blant oss

Hva er det som skiller ei cellegruppe fra alle andre typer grupper? Det enkleste svaret på det er at i ei cellegruppe er Jesus midt i blant oss. Det vil si at alt dreier seg om Jesus. Fokuset i alt som skjer er at Jesus har stått opp fra de døde, han er herre. Samtalene, bønnene og fellesskapet dreier seg om ham og ikke oss selv. Vi møter alle spørsmål og behov med den vissheten at han har overvunnet dødens makt. I møte med Bibelen ser vi etter Jesus og ikke våre meninger, når vi ber vet vi at vi har å gjøre med han som har all makt. I samtalene vil vi at Jesus skal bli åpenbart for oss slik at vi kan kjenne han bedre. Fordi vi har opplevd Guds nåde, lever vi åpent og ærlig. Vi har ingen ting å skjule fordi det vi roser oss av er Guds nåde, ikke våre egne prestasjoner.

Et liv i tilbedelse

Et slikt liv i en cellegruppe er et liv i tilbedelse. Gjennom det vi sier forteller vi alle som hører på hvem vi tilber. Snakker vi bare om oss selv i møte med andre mennesker i cellegruppa, vil de som hører på oppleve oss som selvopptatte.

"De er med i en bevegelse som ingen kan stoppe. Verken fengsel eller religion kan hindre vår ånd i å tilbe Herrenes Herre og Kongenes Konge. Møte med Jesus omdanner mennesker til tilbedere."

Er vi preget av materialisme, er fokuset alt vi holder på med eller er i ferd med å kjøpe eller satse på. Sliter vi med misunnelse og sammenligning er vi opptatt av alle andres feil og mangler. I en sunn cellegruppe vil det vi sier være preget av Jesus og vi ser ham i de utfordringene vi møter, fordi våre ord forteller hva som bor i hjertet vårt. Takknemlighet kjennetegner et slikt liv. Vi møter livet med tro og forventninger.

Lovprisningen i cellegruppa bringer folk inn i Guds nærhet
Når samtalen vår er preget av Jesus midt i blant oss, er det naturlig at samtalen går fra å dele livet med hverandre til å takke og tilbe Gud. Vi beveger oss fra å takke for alt Gud har gjort og gjør for

oss til å fokusere på hvem han er. Han er den han er, og vi bøyer oss og beundrer ham. Vi opplever hans nærvær midt i en heim uten stort lovsangsorkester og flinke musikere. Selv uten et instrument tilber og ærer vi ham, og vi kjenner Guds nærhet fordi han kommer oss i møte når vi opphøyer og tilber ham.

Lovprisning er for alle

Herren søker tilbedere som kan tilbe ham i ånd og sannhet (Joh.4,23). Alle forsøk på å gjøre lovprisning til noe eksklusivt for spesielt begavede og kunstneriske, er et blindspor. Rundt omkring i verden, fra små hytter til flotte hus, på torget og på restaurantene er det vanlige kvinner og menn som tilber Herren. De er med i en bevegelse som ingen kan stoppe. Verken

fengsel eller religion kan hindre vår ånd i å tilbe Herrenes Herre og Kongenes Konge. Møte med Jesus omdanner mennesker til tilbedere. Som Paulus og Silas i fengslet (Ap.gj.16,16-34) bruker vi det vi har for å tilbe ham uansett omstendigheter. Til og med fangelenker duger når vi trenger å holde takten. Denne tilbedelsen beveger Gud, og han griper inn og viser sin allmakt i menneskers liv.

TEKST: TERJE DAHLE

Eksempels makt

Å elske Gud og ha et levende gudsforhold er det beste grunnlag for lovprisning i familien

Vi har vel ikke akkurat følelsen av å være spesielt vellykket i å lære barna våre å gi takk og pris til Gud', sier Siv Sletteland oppriktig. 'Vi hadde nok ønsket at vi hadde klart å være mer strukturerte og ha mer 'opplegg' for det i hverdagen. Men når jeg ser David, eldste gutten vår, stå i gudstjenesten og prise Gud av hele sitt hjerte, så vet jeg samtidig at det ikke har kommet av seg selv heller'.

Siv og Roald Sletteland har fire barn i alderen 9 til 16 år, to gutter og to jenter. Guttene, David (16) og Joacim (14) spiller begge gitar og er med å lede lovsangen i ungdomsgruppene de tilhører. Anita (12) elsker å uttrykke seg gjennom dans og drama, mens Elise (9) velger sang. 'Vi har gjort enkelte forsøk på å planlegge og avtale tid der vi som familie kunne være sammen og takke og prise Gud, men det ble ikke så fruktbart for oss. Det kan være vanskelig å samle alle

på en gang - og selv når det har lyktes har det ikke fungert så godt', sier Siv ettertenksomt.

Nei, det er nok mer livsstilen til Siv og Roald som er årsaken til at de fire barna i dag selv har et forhold til Gud og ønsker å uttrykke takk og lovprisning til ham på ulike måter.

Et liv i takknemlighet

Når de sitter ved middagsbordet, vil samtalen nesten alltid inneholde elementer som gir grunn til å takke Gud, og da gjør de det der og da. Når det skjer gode ting takker de Gud sammen, når det skjer vonde ting søker de Gud sammen og takker for at han er med dem også da. 'Det blir til at vi griper anledningene mer sånn spontant', sier Siv. 'Men jeg vil si det er en bevisst spontanitet! For både Roald og jeg er svært bevisste på å gi Gud takk, og inkludere barna i dette'.

"Vi kan selvfølgelig si en hel masse om tingene - men barna lærer først og fremst av det vi gjør. Slik er det med også med lovprisningen."

Både Roald og Siv bruker sang og musikk i sin lovprisning. Ofte når de sitter sammen tar Roald fram gitaren og de synger og spiller for Gud, både med kjente sanger og med strofer som blir til underveis. Dette er en selvfølgelig del av barnas hverdag - og om

de ikke så ofte samles som familie til lovprisningsstund, ser de at barna følger i deres spor. Barna priser Gud på sin måte, den måten som passer for den enkelte.

Lovprisningen springer ut av et levende gudsforhold

Men - er det fordi de kommer fra en musikalsk familie og har fått sang og musikk inn med morsmelken at barna også ønsker å være med å prise Gud? Nei, det tror ikke Roald. Han tenker seg litt om: 'Jeg tror det viktigste er at en selv elsker Gud og har et varmt og levende

"Da vil ens liv være preget av takknemlighet som uttrykkes på ulike måter. De fleste kan jo synge og nynne litt, men det er hjerteholdningen som teller og som betyr mest for at det skal smitte over på barna."

gudsforhold. Da vil ens liv være preget av takknemlighet som uttrykkes på ulike måter. De fleste kan jo synge og nynne litt, men det er hjerteholdningen som teller og som betyr mest for at det skal smitte over på barna'.

Barna ble inkludert i gudstjenesten fra de var smårollinger

Siv forteller at da barna var små, pleide hun å ha dem på fanget under gudstjenesten. 'Da kunne jeg forklare litt underveis i lovprisningen. Fortelle dem at vi synger denne sangen fordi vi elsker Jesus – eller at vi klapper og jubler fordi Gud er så god. Noen ganger kunne jeg synge litt lavt inn i øret til barnet, oppmuntre det å delta i en strofe eller to som det kunne klare – i det hele tatt være nær dem, slik at de følte seg inkludert i det som skjedde og ikke bare var tilskuere. Det tror jeg har gjort at de tidlig opp-

levde det som noe positivt og godt å prise Gud'.

Det du gjør teller mer enn det du sier

Ekteparet Sletteland har dessuten alltid sørget for å legge til rette for aktiviteter som inkluderer hele familien. Turer og friluftsliv både til fjells og til vanns har gjort at de alle har lært å sette pris på naturen. Det gitt dem mange felles opplevelser og trivselsstunder. 'Jeg tror det er med lovprisningen som med alt annet i livet, sier Siv. 'Barna lærer av foreldrene i dette også. Vi gjør jo vårt beste for å hjelpe barna våre til å leve rett. Derfor rettleider og veileder vi dem, for eksempel i det å forholde seg til hverandre på en god måte. Viser dem at de må være overbærende mot hverandre og tilgi hverandre. Det gjør vi best ved selv å be om tilgivelse hvis vi har reagert feil eller

overreagert i en eller annen situasjon. Vi kan selvfølgelig si en hel masse om tingene - men barna lærer først og fremst av det vi gjør. Slik er det med også med lovprisningen'.

'Som foreldre flest opplever vi i blant at vi skulle ønske vi kunne ha gitt barna våre mer enn vi har klart å gjøre', medgir Siv. 'Så vi er utrolig takknemlige for at vi med våre liv har fått lære barna noe om lovprisning. – 'Med Guds hjelp', avslutter hun.

TEKST: SIV OG ROALD

Gi Gud det han vil ha!

Det hender, spesielt når jeg har vært ute og reist, at jeg har med en pose godteri hjem. Skal jeg overraske kona mi, kjøper jeg selvfølgelig det hun liker best. Hun liker andre ting enn meg, og jeg vet hva som er hennes favoritter. Jeg fyller ikke posen med mitt favorittsnop. Mine tanker om det hun liker, er ikke interessante. Skal jeg glede henne, gir jeg henne det hun er glad i.

Hva Gud liker

I Bibelen forteller Gud oss tydelig hva han liker. Han gir klart uttrykk for hva han setter pris på og hva han ikke setter pris på. Det er ikke vanskelig å vite hva som gleder Gud, for han har fortalt hva han vil ha. Gud har veldig klare meninger om mye, og jo fortere vi gir ham rett, dess bedre er det.

På kollisjonskurs med Guds ønsker

Gud ønsker av og til andre ting enn vi gjør. Ja, inntil sinnet vårt er fornyet i henhold til Guds Ord, vil vi stadig være på kollisjonskurs med Guds ønsker. Når vi aksepterer det Gud sier, vil våre holdninger endres. Gir vi Gud rett, selv om det strider mot vår egen smak, vil våre følelser forandres, og vi vil begynne å elske det Gud elsker og hate det han hater. Det står om Jesus at han elsket rettferd og hatet urett, derfor ble han salvet med gledens olje framfor sine medbrødre.¹

Frykte Gud

Bibelen sier at å frykte Gud, er å hate det onde.² Frykter vi ikke Gud, vil vi tenke på verdens måte, og vi ender opp med å elske det Gud hater og hate det Gud elsker. Det er skremmende å se hvor mange kristne som er på gli i spørsmål Gud uttaler seg krysstallklart om i Bibelen. Setter man egne oppfatninger over Guds Ord, er man ute å kjøre. Frykter vi Gud, bøyer vi oss med glede

for Ordet Hans og blir forvandlet ved fornyelsen av sinnet. Da vet vi hva som er til glede for Gud.³

Gjøre alt som er rett

Da Jesus kom til Johannes og ba om å bli døpt, følte ikke Johannes seg helt komfortabel og han prøvde å hindre det.⁴ "Det er jeg som trenger å bli døpt av deg, ikke du av meg" innvender han. Da sa Jesus: "Dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet." En bibeloversettelse sier:

"Dette må skje, for vi må gjøre alt som er rett."⁵

Som kristne må vi lære å gjøre det som er rett, uansett hva vi selv føler og tenker. At Gud sier det, skulle være motivasjon god nok.

Vestlige evangeliske kristne står i fare for å praktisere en selvvalgt gudsdyrkelse ved å la egne følelser bestemme

måten man skal dyrke Gud på. Herren advarer oss mot det!⁶

"Fordi jeg sier det"

I Efeserbrevet gir Gud barna beskjed om å være lydige mot sine foreldre "for Herrens skyld" og "for det er rett".⁷

"Det gode er at vi ikke trenger å kjenne etter hva vi selv føler. Vi bare gjør det han ber oss om. Gjør vi det, blir vi fri."

Da jeg vokste opp, og spurte hvorfor jeg skulle gjøre det foreldrene hadde bedt meg om, hendte det jeg fikk svaret: "Fordi vi sier det!" Det svaret likte jeg aldri. Men etter at jeg ble kjent

med Gud, fant jeg ut at han også gir oss slike svar. Vi har ikke krav på å få en forklaring før vi handler. At Gud sier det, skulle holde. Vi trenger å vende oss til - og lære våre barn - å gjøre det Gud sier, ganske enkelt fordi Han har rett.

Alt han har befalt

I misjonsbefalingen ber Jesus oss gå ut

å gjøre alle folkeslag til hans disipler, og lære dem å holde alt han har befalt.⁸ Mange kristne har ikke lært å holde seg til Guds befallinger. De vil ha forklaringer, ikke befallinger. I Kornelius hus, befalte Peter de nye kristne å bli døpt, uten at de hadde fått noen undervisning om dåpens innhold.⁹

Paulus roser de kristne i Korint for at de har holdt fast på hans overleveringer. Siden forklarer han dem innholdet i tradisjonene de praktiserte.¹⁰

Vi blir frelst¹¹, får Den Hellige Ånd¹² og lever som kristne¹³, ved å lyde Gud. Før var vi blant "de ulydige".¹⁴ Nå er vi av hjertet blitt lydige mot læren vi har fått.¹⁵ Etter at vi har gjort det han har bedt oss om, er det mye lettere å forstå.

Guds hus!

Gud er nidkjær for huset sitt. Jesus demonstrerte det da han brøyt inn i måten hans samtidige tjente Gud på.¹⁶ Han velte bordene deres og dreiv både dem og dyra de skulle bruke til ofringer ut av templet.

Det nye testamente lærer oss at menigheten er Guds hus.¹⁷ Og Gud vil at vi skal lære å oppføre oss i Hans hus.¹⁸ Gud vet hvordan han vil ha det i huset sitt, og vi må ikke ta oss til rette i hans hus. Vi har ikke rett til å flytte rundt på ting som vi vil. Vi må akseptere at det er Gud som bestemmer i menigheten, og vi må innrette oss etter det. Det gode er at vi ikke trenger å kjenne etter hva vi selv føler. Vi bare gjør det han ber oss om. Gjør vi det, blir vi fri.

Løft hellige hender

Da jeg oppdaga at Gud i Bibelen blant annet ber oss løfte hender når vi ber og takker Gud¹⁹, fikk jeg problemer med meg selv. Jeg følte ikke for å gjøre det. Jeg syns det virka dumt og unødvendig. Da jeg først begynte å gjøre det Guds Ord sa, følte det veldig kunstig og teit. Nå,

mange år etter, føles det som det mest naturlige i verden.

Danse for Herren

Slik var det også med dansen. Jeg forsto ikke hvorfor Gud ville ha dans i huset sitt. I det øyeblikket jeg flytta tyngdepunktet over fra meg selv til Gud, begynte jeg ganske enkelt å gjøre det Gud sa. Nå føler jeg det så godt og frigjørende å danse for Gud. Men om jeg ikke hadde følt det slik, hadde jeg gjort det likevel. Hvis Gud sier han vil ha dans, skal han få det!²⁰

Guds måte

Da David skulle hente paktkista opp til Jerusalem, trodde han at han hadde klekka ut en god måte å gjøre det på.²¹ De hadde fått tak i en helt ny vogn til å transportere arken på. Problemet var bare

"Slik var det også med dansen. Jeg forsto ikke hvorfor Gud ville ha dans i huset sitt. I det øyeblikket jeg flytta tyngdepunktet over fra meg selv til Gud, begynte jeg ganske enkelt å gjøre det Gud sa."

at Gud hadde andre tanker. Han hadde andre meninger om hvordan paktskista skulle transporteres, og han hadde gitt instruksjoner om det i Skriftene.²²

Konsekvensene av egne opplegg var at to menn døde. Da det skjedde, ble David sint og opprørt. Seinere bøyer

han seg heldigvis for Gud, og erkjente at de ikke hadde tjent Gud på den rette måten.²³ Neste gang bringer han arken tilbake på Guds måte, under dans og jubel.

Tre inn i helligdommen

Flere ganger i brevet til hebreerne blir vi oppfordret til å komme inn i Guds nærhet. "La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, så vi kan få miskunn og finne nåde som gir hjelp i rette tid." står det i kapittel 4. I kapittel 10 står det om å "tre inn i helligdommen" med frimodighet.

Dette er et privilegium vi som barn

av universets konge har; vi kan når som helst komme fram for Hans trone i bønn. Med frimodighet og med rett holdning²⁴ kan vi i våre hjerter gå inn i helligdommen.

Gå inn i Hans nærhet

Selv om dette er noe vi, hver enkelt, kan gjøre når som helst, trenger vi også å ha en felles bevissthet om at når vi kommer

sammen, går vi inn i Herrens tempel gjennom takk og lovprisning.

Vi trenger som Guds folk å forstå hvordan vi kommer fram for Gud. Alle har vi en

lengsel om at vi får oppleve Guds nærvær når vi er sammen, men vi trenger å forstå hvordan vi kan gå inn i hans nærhet.

Bære offer fram for Gud

I den gamle pakt ville Gud at folket hans skulle ofre ulike typer dyr som en del av gudstjenesten. Etter at Jesus ofret sitt blod en gang for alle, vil ikke Gud lenger at vi skal ofre blod og fett. Men han vil fortsatt at vi skal ofre! Vi skal bære oss selv fram - ikke bare hjertet, men også kroppen - "som et gudvelbehagelig offer".²⁵ Vi skal stadig bære fram for Gud "vårt lovprisningsoffer, det vil si frukt av lepper som priser hans navn."²⁶

Salme 100

Gud viser oss, blant annet i Salme 100, veien inn for Gud. I vers 2 står det: "Tjen Herren med glede og kom fram for ham med fryd." Og i vers 4: "Gå gjennom hans porter med takkesang, inn i hans tempelgårder med lovsang. Lov ham og pris hans navn!" I Jesaja 60 står det at vi skal kalle våre murer frelse og våre porter lovsang.²⁷

Hvordan starter vi samlingene våre?

Ofte sliter vi med å komme inn i Guds nærvær fordi vi ikke forstår veien. Vi skulle ikke starte våre samlinger med å bringe bønneemner fram for Gud. Vi skulle komme fram for Gud med takk, glede, jubel og lovprisning. Det er

veien inn for Gud! Ofte prøver de som leder i lovsang å starte med mollstemte tilbedelsessanger. Det fungerer ikke! Lovsangerne må velge sanger som gir menigheten mulighet til å praktisere Salme 100; glede, fryd og takkesang.

Vi kommer fram for ham med takknemlige hjerter, ikke med bønn og klage. Når vi på den måten har kommet fram for Gud, vil Gud gi oss gjensvar og han vil lede oss inn i tilbedelse, bønn og alt han har på hjertet.

Et folk som spør etter Herren

Gud holder på å reise opp en generasjon av kristne som er opptatt kun av én ting; at Gud skal få det han vil ha. Guds gjenreiste folk, som søker Guds rike og hans rettferdighet først, erfarer at Herren sørger for at de har alt de trenger.

TEKST: KNUT OSLAND

- 1 Hebreerbrevet 1,9
- 2 Ordspråkene 8,13
- 3 Romerbrevet 12,2-3
- 4 Matteus 3,14
- 5 Matteus 3,15 (New Living Translation)
- 6 Kolosserbrevet 2,8-23
- 7 Efeserbrevet 6,1
- 8 Matteus 28,18-20
- 9 Apostlenes Gjerninger 10,48
- 10 1. Korinterbrev 11,1ff
- 11 Hebreerbrevet 5,9
- 12 Apostlenes Gjerninger 5,32
- 13 Johannes 15,4
- 14 Romerbrevet 11,13
- 15 Romerbrevet 6,17
- 16 Johannes 2,13ff
- 17 Hebreerne 3,6
- 18 1. Timoteus 3,15
- 19 1. Timoteus 2,8
- 20 Salme 150,4
- 21 2. Samuel 6,3ff
- 22 1. Krønikebok 15,2
- 23 1. Krønikebok 15,13
- 24 Hebreerne 10,22
- 25 Romerbrevet 12,1
- 26 Hebreerbrevet 13,15
- 27 Jesaja 60,18

Ekte, meningsfull tilbedelse sammen med Guds folk er ikke opp til deg å velge eller ikke. Det er ikke et forslag. Det er ikke et "take-it-or-leave-it" tilbud. Tilbedelse når menigheten kommer sammen skulle være høydepunktet i uken. Det er vår anledning til å vende våre sinn mot Gud. Til å glede oss over Hans folk. Til å bade i Hans nærvær. Til å i fellesskap drikke av Hans ord. Til å gi våre talenter og ressurser. Til å styrke andre og selv bli styrket. Til å gi vår lovprisning til Gud."

- John Macarthur

En gudstjeneste for Gud

Menigheten Kristent Fellesskap i Bergen startet som en bønnegruppe som bestod av for det meste studenter. Formålet var å be for vekkelse og enhet for Bergen. I de mer enn 20 årene som er gått siden begynnelsen, vokste menigheten til om lag 800 medlemmer i 2002, og med en registrert aktivitet i menighetens cellegrupper som inkluderte mer enn 1000 mennesker. I løpet av 2002 ble tre nye forsamlinger plantet ut i distriktet rundt byen, og denne høsten har det vært mellom 500 og 600 i gjennomsnitt på menighetens gudstjenester.

FOLK har møtt en av menighetens eldste, Per Arne Gjerde, som har et særlig tilsyn med lovsangsarbeidet i Kristent Fellesskap, for å høre hvilke tanker lederskapet har omkring menighetens gudstjeneste.

- *Aller først, Per Arne, hvordan vil du beskrive menigheten Kristent Fellesskap i Bergen?*

- Vel, vi er vel en relativt ung menighet, med en nokså lav snittalder. Omkring 300 av de som fast er med på våre samlinger er studenter eller ungdom. Samtidig som vi også har eldre mennesker og pensjonister i blant oss. Ellers kan vi vel kalle oss en karismatisk menighet, vi er ikke en del av noe kirkesamfunn, men står knyttet til et apostolisk nettverk i et forpliktende forhold.

Familiefølelse med Gud i sentrum

- *Hvis du skal gi en beskrivelse av menighetens gudstjeneste, hvordan vil du gjøre det?*
- Det første jeg vil peke på er fellesskapet.

Det er en familiefølelse i forsamlingen. Samlingene starter som oftest med livlig prat og fellesskap og det tar noen minutter før roen senker seg når møtet åpnes. Vi er venner som kommer sammen, en storfamilie. Det samme fellesskapet er tydelig når møtet er over. Lovsangen har en stor plass.

Gudstjenestene våre varer i om lag to timer og lovsangen fyller som oftest den første av disse.

Gudstjenestene er gudssentrerte. Lovsang og forkynnelse av Guds ord har stor plass. Og selv om vi mener at møtefremmede vil kunne oppleve det godt å være til stede, så er gudstjenestene først og fremst rettet mot å behage Gud. Det er altså først og fremst en Guds tjeneste, og dernest vil vi at de troende skal få "mat" når de kommer sammen.

Innenfor denne rammen gjør vi så godt vi kan for å møte de kirkefremmede, men rammen er altså først og fremst for Gud.

- *Hvilke konsekvenser har det for dere å si at gudstjenestene skal være gudssentrerte?*

- For det første er det den plassen lovsangen har når vi kommer sammen. Vi kommuniserer klart til forsamlingen at vi er her for å tilbe Gud. Uttrykksformer, sangvalg, bidrag i møtene, nådegaver, er ikke tilpasset for å være tilgjengelig for ikke-kristne, men

for å behage Gud. Det samme går for forkynnelsen. Innholdsmessig retter vi oss mot de troende. Også måten vi formidler budskapet på har det fokuset. Det at forkynnelsen som oftest varer såpass lenge

som tre kvarter til en time måtte vi gjort noe med, hvis målet var å kommunisere med ufrelste. Også i vår formidlingsstil

"Noen ganger kan tradisjonen med bare å bevege seg innenfor rammene av innøvde sanger virke begrensende."

er vi rettet mot kristne. Vi bruker mye henvisning til bibelreferanser og tar for eksempel bibelens autoritet som en selvfølge

- *Er måten dere lovsynger på i*

møtene også et resultat av et slikt gudsfokus?

- Ja, det er intensjonen. På den ene siden er det trolig slik at vi har noen former som bare er overtatt fra en eller annen tradisjon, men samtidig har de formene nok oppstått i et ønske om å gi Gud det han ønsker. For eksempel sanger som henvender seg til Gud, mer enn mennesker. Når det gjelder musikken og sangene er vi nok en del av en kristen form og jeg er ikke sikker på at vi alltid tjener målsetningen vår med alt vi gjør. Et eksempel er vår avhengighet av å bruke sanger for å prise Gud. Guds ord viser oss mange andre uttrykk for lovsang og tilbedelse enn bare innlærte sanger, som jubelrop, dans, spill på instrumenter for Herren, synge nye sanger osv. Noen ganger kan tradisjonen med bare å bevege seg innenfor rammene av innøvde sanger virke begrensende.

Vi ønsker frihet i et mangfold av uttrykk. Frihet til å bruke kroppen, frihet til å uttrykke seg verbalt ut over det møteledelsen legger opp til, en individuell frihet. Samtidig er det slik at alle former, med sin frihet, også kan bli bare en form. Det er en generell utfordring å bryte ut av former overalt hvor de begrenser oss. Vi ønsker å bevare friheten til å være spontan og uttrykke oss slik vi føler oss ledet til å gjøre.

Frukt av lepper som priser ham

- *Du snakker mye om frihet fra former. Vil*

Per Arne Gjerde er eldste med særlig ansvar for lovsangen, i menigheten Kristent Fellesskap i Bergen.

du likevel si at det er noen grunnleggende elementer skal være tilstede i menighetens felles lovsang?

Ja. Helt grunnleggende er vår lovsang "frukt av lepper som priser Guds navn". Det må være et verbalt uttrykk for å opphøye Guds navn. Vi kommer sammen for å prise Gud, fordi han er god. Det kan skje gjennom sang eller bønn. Det kan være frie og spontane sanger, eller felles sanger. Det kan være jubelrop eller stille uttrykk. Det kan være rolig sang eller voldsom sang, men det må være et verbalt uttrykk for takk og tilbedelse av Gud.

Selv om dette kan varierer hos oss,

vil jeg si at det generelt skal finnes en takk for det Gud har gjort for oss, lovprisning av hvem Gud er og tilbedelse av hans vesen.

Det er naturlig at denne verbale tilbedelsen skjer helhjertet fra den enkelte.

Det er ikke nok at det bare er et formelt felles uttrykk, det må skje med en personlig overgivelse og begeistring, et oppriktig personlig engasjement. Gud snakker om at han ønsker at vi skal tjene ham med glede. Bare se i Salmene i bibelen, hvor lovprisningen er så uttrykksfull og engasjert. Det er vår kjærlighet, vår glede, vår hjertefølte overgivelse som behager Gud. Og kroppen er også med

"Målet er ikke at alle skal føle seg hjemme i gudstjenesten, men at Gud skal føle seg hjemme."

vil jeg si at det generelt skal finnes en takk for det Gud har gjort for oss, lovprisning av hvem Gud er og tilbedelse av hans vesen.

på å uttrykke dette. Det er noe i selve engasjementet som behager Gud.

- Forventer dere at alle skal delta på lik linje i gudstjenestene?

Ja, fordi for alle som er kristne er det naturlig å gi takk til Gud. Det er vår forventning at alle kristne er til stede på samlingene for å tjene Gud. Men samtidig er det slik at alle folk er i en prosess, i ulike stadier i livet. Vi ønsker ikke å presse folk i en form, men den grunnleggende holdningen av å være der for Gud ønsker vi. Og i denne prosessen er vi altså på ulike stadier, og det er helt greit. Vår oppgave som ledere er å gå foran som gode eksempler som tilbedere.

- Hvordan klarer dere å ha en gudstjeneste som alle føler seg like mye hjemme i?

Målet er ikke at alle skal føle seg hjemme i gudstjenesten, men at Gud skal føle seg hjemme. Det du spør etter er ikke noe stort fokus. Når det er sagt, er det klart at vi forsøker å forklare de som er nye i blant oss hva det er som skjer i møtene, for å ikke lage unødige hindringer. Vi prøver å hjelpe kristne til å være der for Gud, gjennom vår undervisning og oppmuntring. Vi er der for å tilbe Gud, - gudstjeneste i bokstavelig forstand. Og når vi er der for Gud, blir vi tilfredsstillt selv også.

Menighet på tvers av generasjonskløfter

- Man ser på møtene i Kristent Fellesskap at det er mange unge folk som er aktive i lovsangsledelse. Er det et problem?

Det kan være en utfordring. For eksempel i valg av stil, som kan bli en utfordring for den eldre garde, som må se forbi sine egne preferanser, det de selv ville valgt av stil og uttrykksformer. Lydnivået i samlingene er også et slikt område. En del i blant oss må velge å se forbi dette, slik at de ikke er avhengige av dette for å tilbe Gud. Samtidig er det en utfordring for unge lovsangsledere å ikke å være låst i sine uttrykksformer. De behøver å se at det finnes gamle sanger og salmer som hjelper oss i å tilbe Gud. Så vi opplever ikke en overvekt av unge lovsangsledere som et problem, men samtidig gir det oss noen utfordringer i kommunikasjonen som vi må være oppmerksomme på. Bruken av engelske

sanger er enda et eksempel på dette.

- *Hvorfor er ikke generasjonsdelte møter et alternativ for dere?*

Det har med hva vi tror menighet er for noe å gjøre. Vi tror grunnleggende at menighet er Guds familie, en storfamilie. Vi ønsker å bygge menighet på tvers av alders- og generasjonskløfter, finne måter å uttrykke denne storfamilien på i praksis. Det ville være unaturlig for oss å ikke kunne komme sammen

og prise Gud sammen. Og faktisk, det at vi kommer sammen, som det legeme Gud har gjort oss til, med alle våre ulikheter, er en del av den gudstjenesten som Gud har behag i! Det er hele Jesu legemet som en enhet som uttrykker tilbedelse til ære og glede for Gud.

- *Er et noen grunn til at det skal stilles mer krav til de eldre om fleksibilitet for å delta i menighetens gudstjeneste?*

Tror ikke det er slik hos oss. Når det gjelder uttrykksform er vi nok mer preget av en allmenn tradisjonell kristen stil enn en up-to-date, eller ungdommelig stil. Det vi ønsker oss aller mest er et enda større mangfold, både i en "tradisjonell" retning og i enda mer moderne uttrykk. Det vil i så fall kreve større fleksibilitet av alle parter.

- *Hvordan kan vi hjelpe dem som må se ut over seg selv for å delta i menighetens gudstjeneste?*

For det første trenger vi å se at dette er for Gud. Da kan man ta opp det korset det kan være å høre til et større fellesskap, for å gi Gud det han vil ha. Den hellige Ånd vil også hjelpe oss til å strekke oss og være fleksible. Dette er noe vi tar med i forkynnelsen vår fra tid til annen.

Lederskap

- *Menighetslederne i Kristent Fellesskaper svært aktive i ledelsen av gudstjenestene. Hvorfor det?*

Det har med viktigheten lovsangen har i våre gudstjenester. Det for Gud, som vi

har sagt, derfor er det viktig. I lovsangstunden opplever vi at nådegaver og Åndens gaver er i aksjon og Gud taler til oss som et folk. Slik er lovsangstunden noe mye mer enn en stund der vi synger

et visst antall sanger; det er et møte mellom Gud og hans folk, hvor Gud taler til oss og vi gir vårt offer til ham. Som ledere kan vi ikke gi fra oss det åndelige ansvaret i den stunden. Hvis vi som eldste er satt til å styre og lede,

må vi i alle fall i denne stunden bidra med ledelse. Her finner vi at det er en ulik nådegaveutrustning hos de forskjellige lederne. Det vil være ulike måter å lede på og til og med om vi ikke er mye direkte involvert i selve lovprisningen og tilbedelsen, bærer vi likevel et ansvar for retningen.

- *Du var så vidt inne på det med forskjellige utrustning i lederskapet. Er det derfor dere alltid er flere sammen i ledelsen i møtet?*

Det er flere grunner til at vi sitter framme og at vi er flere sammen der. En grunn er at vi ønsker å synliggjøre ledelse fordi vi tror det skaper trygghet. Det gjør det også mulig å observere forsamlingen og på den måten lettere lede. Den Hellige Ånd bruker jo også synsinntrykk for å tale til oss. Generelt tror vi dessuten på det å lede sammen. Når vi ønsker å synliggjøre lederskap, vil vi synliggjøre det å lede sammen og at vi er forskjellige med forskjellig utrustning.

- *Hva er lovsangslederens rolle sammen med et så aktivt lederskap?*

Lovsangslederens rolle er å legge til rette for folk slik at de kan uttrykke sin takk. Dette er ikke bare å lede oss gjennom et fast antall sanger som man har satt opp på forhånden, et program, men å forstå

at den Hellige Ånd vil lede oss, gi oss ting og ta initiativ i lovsangstunden. Det kan være en utfordrende oppgave så det er godt å ikke bli stående alene. Vi står sammen og lovsangslederen blir den som har den primære ledelsen i stunden. Det endelige ansvaret ligger hos de eldste, men lovsangslederen er der for helt konkret å lede forsamlingen. Lovsangslederne våre opplever dette trygt. Når en annen i lederskapet tar initiativ i møtet, er det ikke en korreksjon, bare et naturlig samspill. Vi ønsker sammen å være det Gud ønsker for den situasjonen.

- *Til slutt; hva er din største lengsel for menighetens videre vei i lovsangen og tilbedelsen?*

Å få nåde fra Gud til å bryte ut av enhver begrensende form og tradisjon, være seg i musikkstil, eller bare det faktum at vi er begrenset av bare sang som uttrykk. Å bryte inn i, eller bli frigjort inn i en ny frihet og spontanitet innfor Gud. Dette handler ikke om å "finne på" nye uttrykk, men å finne frihet til å uttrykke det mangfold av takk og begeistring innfor Gud som bibelen viser oss.

TEKST: STEIN ØRNHAUG

"Slik er lovsangstunden noe mye mer enn en stund der vi synger et visst antall sanger; det er et møte mellom Gud og hans folk."

Bibelske forbilder og instruksjoner

Gud har hatt tilbedere blant menneskene helt fra tidenes morgen. Fra Abels rettferdig offer og Abrahams mange andre. Fra Miriam ledet Israel i seiersdans og Guds navn ble opphøyd i møte med fiendehæren på kong Josjafats tid. Og sangen til Gud har han selv lagt ned i hjertene på de som han har frelst, en ny sang, en lovsang for vår Gud.¹ I denne lange historien av tilbedere, av kjente og ukjente mennesker som har løftet opp Guds navn på jorden, står vi her nå, det Guds folk som i vår tid synger lovsangen til Gud.

En skulle tro at begrepet "lovsang" var entydig, men faktum er at selv om vi har en felles kjærlighet til Jesus og et felles ønske om å tilbe Gud, så finner vi forskjellig praksis og forskjellige oppfatninger av hvordan lovsang skal fungere. Vi kan vel alle forenes i dette utgangspunktet: tilbedelsen er til for Gud og må derfor være slik *han* ønsker det. Da er det ikke våre interesser, vår smak eller tradisjoner som står i fokus, men å finne ut er hva Gud selv vil ha!

En interessant historie i Det gamle testamentet finner vi i 1.Krøn 13-15², hvor David innleder sitt kongestyre med å føre paktkisten inn i Jerusalem under lovsang, jubel og dans, hvor Gud helt fra Moses' tid hadde bestemt at den skulle stå.³ Alt ser ut til å være riktig, hele folket er med i det som skjer, det er begeistring og jubel. Det er altså til og med i tråd med Guds plan og Guds vilje. Likevel bryter Gud inn og en mann, Ussa, mister livet. Bibelen forteller oss at David ble grepet av frykt for Gud den dagen, og i det han ransaker

seg selv og søker Gud, blir han overbevist om dette: "Når Herren forrige gang brøt inn iblant oss, var det fordi dere (levittene) ikke var med; vi søkte ham ikke på rett vis."⁴

Også vi behøver å søke Gud for å høre hva "på rett vis" betyr for oss i dag. Vi må gå til Guds ord og la den Hellige Ånd lære oss. For Gud er en nidkjær Gud og full av brennende iver for sitt hus.⁵

Tilbedelse

Det første vi behøver å se er at Gud, bare i kraft av hvem han er, hans guddommelighet, hans evige natur og hans allmakt fortjener all tilbedelse fra alt det skapte. Dette er Guds skaperorden, slik er alle ting ordnet. Rom 11:36 sier at "Av Gud, ved Gud og til Gud er alle ting". Dette er et "objektivt faktum" som er uavhengig av hva den enkelte av oss tror, mener eller vil. Vi er skapt, han er Skaperen, vi er til for ham, for å gi ham ære. Dette faktum kommer uavhengig av forsoningen, uavhengig om vi tar imot frelsen eller ikke. Den eneste rette måten

vi kan ha noe med Gud å gjøre er i tilbedelse. Paulus sier at Gud dømmer alle mennesker fordi de ikke gir ham den ære og takk som han skal ha. "For det en kan vite om Gud, ligger åpent for dem; Gud selv har åpenbart det. For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, har menneskene kunnet se og erkjenne av hans gjerninger. Derfor har de ingen unnskyldning. De

kjente Gud, men likevel gav de ham ikke den ære og takk som Gud skal ha." Rom 1:19-21. Det er rett at Gud får ære og takk fra alle mennesker.

Tilbedelse kan defineres på forskjellige måter, men både de hebraiske og greske grunnordene uttrykker det "å kaste seg ned", eller "å legge seg flat for Gud". Det er en fullstendig underkastelse, det er en erkjennelse av at Gud er skaperen, jeg er skapt av ham, Gud er fullkommen, jeg er ufullkommen, Gud er evig, jeg (i min fysiske kropp) er forgjengelig osv. Han er Gud, den eneste, høyeste, mektigste, reneste, største i alle ting. Tilbedelse er derfor et mye videre begrep enn det som kommer til uttrykk gjennom sang og musikk. Tilbedelse handler om hele livet ditt. Rom 12:1 sier at vi skal bære *legemet*, våre kropp, som også kan forstås som en representasjon av hele våre liv, fram for Gud som en åndelig gudstjeneste.

Og likevel, til tross for at han kunne dømme alle mennesker fordi de ikke gav Gud den ære og takk han skal ha, så sendte han sin egen Sønn, betalte vår skyld og fjernet synden som skilte oss fra Gud. Vi har nå fått adgang helt inn i det mest intime fellesskapet med denne veldige, mektige, hellige Gud. Det er et mirakel, et uutgrunnelig mysterium, en gave så stor og rik at den aldri skulle slutte å forundre oss: Gud den allmektige, himmelen og jordens skaper, kaller oss sine barn. I lys av dette er det rett å forvente at alle tilbedelse i den nye pakt, er preget av stor glede og rett frykt for Gud.

Forbilder for tilbedelse

Bibelen er ikke et leksikon eller en teologisk utlegning. Du finner ikke en samlet presentasjon av hva tilbedelse er eller ikke er, noe sted. Vi må heller samle sammen de mange glimt vi får av et himmelsk forbilde, av menneskelige forbilder, og de steder hvor en lære presenteres.

Det himmelske forbildet er kanskje det sterkeste. Tilbedelse preger alle glimt vi får av Guds trone i bibelen og

åpenbaringsboken er den mest samlede fremstilling av det himmelske. Gud selv åpner en dør inn i himmelen (Åp.4:1) og viser oss sin himmel. Dette er Guds presentasjon. I kapitlene 4, 5, 7, 11, 14, 15, 19 ser vi fantastiske scener hvor hele det himmelske, ja hele skaperverket (5:13) er engasjert i å ære og opphøye Gud, de kaster seg ned, de roper, de forkynner og proklamerer, og de takker.

I Joh.4:23-24 snakker Jesus om at Faderen nettopp søker tilbedere. Det ordet som brukes om det å søke, uttrykker en aktiv, ivrig leting for å finne noe. Faderen leter etter, med iver, tilbedere av den rette sorten, noe vi skal komme tilbake til.

De beskrivelsene vi finner av den nytestamentlige menighet i Apostlenes gjerninger og i brevene, er et folk i stadig takk og lovprisning til Gud. Ap2:47 sier at et av kjennetegnene ved den

første menighet var at "de lovet Gud". I sin undervisning om gudstjenesten i 1Kor12-14 sier Paulus i sin oppsummering at "når dere kommer sammen har enhver en salme...". Det er noe "enhver" har del i, og det er det som nevnes først. Når Paulus snakker om hvordan fellesskapet kristne i mellom skal være, er han opptatt av at det må være rikelig av Kristi ord og av den Hellige Ånd i blant

oss⁶. Like opptatt er han av at det sammen med ordet og Ånden skal være salmer, hymner og åndelige viser, sang og spill av hjertet for Gud (eller som King James sier: "making melody in your heart for the Lord"). Det

er verdt å merke seg at dette ikke er instruksjoner til "lovsangsteamene" i Efesus eller Kolossæ, eller de med "sang-gaven i blant dere", men til "alle de hellige"! Det å synge og spille for Gud er en naturlig del av det kristne fellesskapet.

"Den eneste rette måten vi kan ha noe med Gud å gjøre er i tilbedelse. Paulus sier at Gud dømmer alle mennesker fordi de ikke gir ham den ære og takk som han skal ha."

Alt i den gamle pakt viste Gud hvordan han ville ha lovsang og tilbedelse som en del av prestetjenesten. Han åpenbarte dette for David som satte han inn levitter som skulle "love, takke og prise Gud" natt og dag i tabernaklet og senere templet.⁷

Jesus lærte oss å be om at Guds vilje måtte skje på jord som i himmelen. Dette var ikke bare en vag bønn om at ting måtte gå i Guds retning her på jorden, men en bønn om å se det himmelske uttrykt på jord. Alt Gud gjør på jord har sitt forbilde i himmelen. Levittenes tilbedelse som gikk natt og dag har sin parallell i tilbedelsen for Guds trone hvor

serafene og de eldste natt og dag uten stans, bringer sin pris til Gud.⁸ Det er andre interessante paralleller også, f.eks. Moses' åpenbaring av tabernaklet, hvor han fikk i oppgave å bygge en "jordisk modell" etter et himmelsk forbilde. Og det faktum at Åpenbaringen stadig nevner det himmelske templet, alteret, osv. tydeliggjør dette forholdet mellom et jordisk uttrykk av en himmelsk modell.

Se for eksempel også på Jakobs drøm i 1 Mos 28, hvor han får en åpenbaring av Guds hus, Betel. I en drøm ser Jakob en stige reist mellom himmel og jord, og engler som stiger opp og ned. Når Jakob våkner sier han a) Gud er her, b) her er Guds hus og c) her er himmelens port.

Vi er Guds hus, sier Bibelen⁹, og det samme skal være sant om oss; a) vi opplever Guds nærvær¹⁰, b) Guds hus er der Gud er, altså er Guds nærvær en nødvendighet for å kunne kalle noe Guds hus, og c) som Guds hus er vi en port til himmelen. I Guds hus kan du møte himmelske realiteter på jord. Det er dette Heb.12:22-24 snakker om. Vi, Guds hus på jord, står under en åpen himmel, stigen er reist og engler stiger opp og ned. Eller som Heb.10:19 sier det "Så kan vi da brødre i kraft av Jesu blod

med frimodighet tre inn i helligdommen", den helligdommen som Heb.9:24 sier er "den sanne helligdom (...) selve himmelen".

Når vi kommer sammen

Når vi kommer sammen som Guds folk er det et frikjøp, elsket og mottatt folk som kommer fram for Gud. Vi har all frimodighet fordi vi er "helliget ved at

"Det er et mirakel, et uutgrunnelig mysterium, en gave så stor og rik at den aldri skulle slutte å forundre oss: Gud den allmektige, himmelen og jordens skaper, kaller oss sine barn."

Jesu legeme ble ofret en gang for alle" (Heb.10:10) og kan "i kraft av Jesu blod med frimodighet tre inn i helligdommen".

Guds ord lærer oss for det første å komme fram for Gud med takk og glede.¹¹ Dette mønsteret bekreftes gjennom

hele Det nye testamentet. I det hele tatt lærer vi at i alt vi gjør, under alle forhold og for alle ting skal det bringes takk til Gud!¹² Og nesten alltid når bønn nevnes, er det bønn med takk.¹³

Jesus sa at sanne tilbedere tilber i Ånd og sannhet. Fordi Gud er ånd må vi tilbe i ånd.¹⁴ Videre ser vi at alt som skjer i Jesu legeme, menigheten, skjer ved den ene og samme Ånd. "Hos hver enkelt gir Ånden seg til kjenne slik at det blir til gagn."¹⁵ Dette lærer oss at tilbedelse er et verk ved den hellige Ånd og mennesket kan ikke tilbe uten ved den hellige Ånds hjelp. Når vi kommer sammen skjer alt ved at den Hellige Ånd gir seg til kjenne gjennom hver enkelt i forsamlingen/menigheten, og vår oppgave blir å søke den hellige Ånds vilje, den hellige Ånds ledelse og å slippe den hellige Ånd til i alle slags uttrykk som han velger å komme med. Det er ikke vår jobb å begrense den Hellige Ånd, men å gi ham den plassen han skal ha: "Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er (eller: "hvor Ånden er herre"), der er det frihet".¹⁶

I Åp.5:9 proklameres det at Jesus kom for å kjøpe fri for Gud, et folk fra alle nasjoner, et kongerike, prester for Gud, det samme som Peter sier i 1.Pet.2:

9-10.¹⁷ Så når vi kommer sammen er det som ett folk, alle gjort til prester for Gud. Og prester har som oppgave å bære fram offer. Så når vi kommer alle sammen for å gjøre vår prestetjeneste vil vi "bære fram for Gud vårt lovprisningsoffer, det vil si frukt av lepper som priser hans navn."¹⁸

Lovsangsledere og lovsangsteam

Disse funksjonene finner vi ikke nevnt i NT. Det bilde vi får der er, som vi nå har sett, et folk som sammen hvor *alle sammen* priser Gud og *alle* bidrar. Instruksjonene i Ef.5 og Kol.3 gis til "alle de hellige". Alle de troende er tilbedere, det er ikke noe som er forbeholdt noen få "spesialister". Så det nærmeste vi kommer er å se på denne funksjonen i lys av diakontjenesten, altså som en *hjelpetjeneste*. Lovsangslederen er der for å hjelpe de hellige i *deres* gudstjeneste. Målet med lovsangslederfunksjonen, som for alle andre tjenester i Kristi legeme, må være å istandsette og hjelpe de hellige. Det er viktig å se at lovsangsledelsen er der for menigheten, for forsamlingen, for den enkelte kristne som har kommet for å tilbe Gud, og bare i den grad den er til hjelp for menigheten lykkes den å oppfylle sin funksjon.

Et bilde fra Det gamle testamentet som kan hjelpe oss her er forholdet mellom prestene og levittene. Prestene utførte offerttjenesten og levittene var deres hjelpere, de gikk dem i hende. På samme måte er hver som er født på ny i troen på Jesus Kristus, en prest som bærer fram sitt lovprisningsoffer. Lovsangsledelse kan da sees på som en levittopp-gave, hvor en hjelper "prestene" til å få bringe sitt offer fram for Gud.

Det første lovsangslederen skal gjøre er selvsagt selv å tilbe! Ledelse, slik Jesus læret oss det, betyr å gå foran, vise vei, være et eksempel. Det er også viktig å forstå at lederskap heller ikke er en motsetning til at alle skal være i funksjon, men faktisk en forutsetning. Rett ledelse frigjør den enkelte, mangel på ledelse skaper usikkerhet og uorden, som igjen hindrer den enkelte i å fungere.

Lovsangsstunden

NT gir oss ingen direkte beskrivelse av hvordan menighetens gudstjeneste var organisert. Det foreligger ingen liturgi, bare forskjellige elementer som hører med når menigheten samles: det skal legges vinn på Guds ord¹⁹; skriftlesingen og forkynnelsen, det skal være den Hellige Ånds nærvær og virksomhet uttrykt gjennom den enkelte til oppbyggelse for menigheten²⁰, og fylt av den

Hellige Ånd og ordet, skal vi si fram salmer, hymner og åndelige sanger, syng og spille av hjertet for Gud²¹. Når NT ikke gir oss noen oppskrift på en gudstjeneste, vil det heller ikke være rett for oss å lage liturgier eller faste former som er hellige og ufravelige. Det betyr at uansett hva vi tenker oss av mønstre eller måter, så må vi hele veien erkjenne at det er den Hellige Ånd som er gudstjenestenes "dirigent". Når Jesus sier at vi skal tilbe i ånd og sannhet, fordi Gud er ånd, er det klart at slik menneske er i seg selv, det naturlige mennesket og dets sinn, ikke kan tenke ut en gudstjeneste til behag for Gud. Bare inspirert av den Hellige Ånd kan vi tjene Gud slik det behager Ham.

Men ut fra Guds ord kan vi likevel ha kunnskap om hva som er etter Guds vilje, og jeg vil trekke fram tre elementer som også har vært nevnt tidligere:

Det første vi gjør er å komme fram for Gud med takk og glede. De tidligere referansene viser dette veldig klart, både i den gamle²² og den nye pakt. Takk alltid, for alle ting, under alle forhold, gjør i det hele tatt alt med takk. Hele vårt forhold til Gud gjør det umulig å ha noen annen holdning når vi står fram for Gud.²³ En lovsangsleder har som sin viktigste oppgave her å hjelpe menigheten til takknemlighet og glede. Nøkkelen vil alltid være å sette fokuset på det den Hellige Ånd vil ha fram i samlingen. Det handler altså ikke bare om en hvilken som helst begeistring, men om

en Gudsfokusert takknemlighet, inspirert av den Hellige Ånd. Gleden kan uttrykkes på mange måter og ha mange "kilder", dvs at fokuset kan være på forskjellige sider ved Gud, frelsen, livet med Gud, fellesskapet, Guds plan etc.

"Guds ord lærer oss for det første å komme fram for Gud med takk og glede. Dette mønsteret bekreftes gjennom hele Det nye testamentet."

som igjen begeistrer oss framfor Gud. Det neste vi må være bevisste på er at vi er opp-tatt med Gud og beundrer Ham. All sann tilbedelse har Gud alene i fokus. Gud er en nidkjær Gud og krever en unik og ubestridt posisjon blant sitt folk.²⁴ Lovsangslederfunksjonen her vil ligge i å hjelpe menigheten til å fokusere på Gud, gi rom for den enkelte til å uttrykke sitt hjerte til Gud, men og for menigheten kollektivt å uttrykke kjærlighet, beundring, ærefrykt, begeistring osv for Gud. Det er den Hellige Ånd som vil åpenbare forskjellige sider ved Guds person og gjerning og vår oppgave blir å følge ham. Verken møteledelse eller lovsangsledelse behøver å ta oppmerksomhet hele veien, men heller legge til rette for dette møtet mellom Gud og hans folk.

Det tredje elementet er det at den Hellige Ånd får lede mennesker til å bringe til og fra Gud. Den kanskje mest detaljerte gudstjenesteinstruksjonen vi har i NT er den i 1.Kor.12-14. Der finner vi at den Hellige Ånd virksom gjennom den enkelte er et viktig fokus. Det står til og med at når alle taler profetisk (inspirert av den Hellige Ånd) vil selv ufrelste som kommer inn på den gudstjenesten si: Gud er sannelig i blant dere.²⁵ Her har både lovsangsleder og møteleder et ansvar i å være sensitive for den Hellige Ånds initiativ gjennom andre mennesker og se at nådegavene får være i funksjon. Når vi kommer fram for Gud og uttrykker vår takk og kjærlighet, vil Gud komme med sitt gjensvar gjennom mennesker.

Gjennom hele historien har Gud gitt sin stadfestelse til de offer som behager ham. Gud sender sin ild, sin Hellige Ånd og stadfester der hans vilje skjer. Vi

lengter alle etter å kjenne hans gjensvar når kommer sammen i tilbedelse. Enten dette skjer i familien, i cellegruppen eller når hele menigheten kommer sammen. For å oppleve dette er vi avhengige av å lære å komme til ham med glede og takk. Vi trenger å vokse i kjennskap til den Hellige Ånd og gi ham den plassen han skal ha, i våre liv og når vi kommer sammen. Ånden er vår hjelper, vår veiviser, vår kilde til glede og kraft, slik at vi kan tjene Gud til behag for Ham. Det er den Hellige Ånd som vil vise oss hva "på rett vis" betyr for oss der vi er akkurat nå. Tiden for ytre ritualer og hellige steder er forbi:

Jesus sier til henne: "Tro meg, kvinne, den tid kommer da dere verken skal tilbe Faderen på dette fjellet eller i Jerusalem. Dere tilber det dere ikke kjenner, men vi tilber det vi kjenner, for frelsen kommer fra jødene. Men den tid kommer, ja, den er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For slike tilbedere vil Faderen ha. Gud er ånd, og den som tilber ham, må tilbe i ånd og sannhet."²⁶

TEKST: STEIN ØRNHAUG

1 Salme 40:2-4

2 Se også 2. Sam 6

3 2.Mos 15:17

4 1.Krøn 15:13

5 2.Mos 20:5, 5.Mos 4:24, Sak 1:14, Joh 2:17

6 Kol.3:16-18, Ef.5:18-20

7 1.Krøn 16:4, 37-42

8 Joh.åp 4:6-11

9 Ef 2:20-22

10 1.Kor 14:25

11 Salme 95:1 og 100:2-4

12 1Tess5:16-18, Ef.5:19-20, Kol.3:16-17

13 Fil 4:6, 1.Tim 2:1

14 Joh 4:23-24

15 1Kor 12-14

16 2.Kor 3:17

17 Se også Joh.åp 1:5-6

18 Heb 13:15

19 Kol 3:16

20 1.Kor.14

21 Ef.5:18-20 og Kol.3:16-18

22 5.Mos.28:47-48

23 Les f.eks. Salme 103, Ef.1, Rom.8:28-39

og se om ikke takken kommer "naturlig"!

24 2.Mos 20:5, 2.Mos 34:14, 5.Mos 5:9 etc

25 1. Kor 14:26

26 Joh.4:21-24

Syng en ny sang

«Jeg ventet og
håpet på Herren,
han bøyde seg til meg
og hørte mitt rop.
Han drog meg opp
av fordervelsens grav,
opp av den dype gjørmen.
Han satte mine føtter på fjell
og lot meg gå med faste
skritt. Han la i min munn
en ny sang, en lovsang
for vår Gud.
Mange skal se det
og frykte og sette sin lit
til Herren.»¹

Når Gud frelser gjør han alle ting nye. Med Guds frelse bryter liv fram der det før var død. Lyset stråler der det før var mørke. Frihet under Guds vern og styre kommer i stedet for satans terror og tvang.

Vi befinner oss plutselig i åpent og fritt landskap, med tørr og fast grunn under føttene, vi som var vant til å sitte fast i livets hengemyr. Og en ny sang fyller oss der vi før var fulle av klage. Plutselig forstår vi at vi hele tiden har gått rundt og vært blinde og først nå kan vi med åpne øyne se Guds herlighet.

Se alt er blitt nytt!

Før Gud grep inn var vi fanger av det gamle livet. Det var syntes umulig for oss å forandre og bli forandret. Den gjørmen vi satt fast i holdt oss igjen når vi ønsket forbedring, den tvang oss tilbake til de samme gamle mønstrene når vi ville bryte ut. Det var først når evangeliet med Guds kraft til frelse kom til oss at vi

ble fri. Og da ble forvandlingen total! Men frelsen er ikke slutten på Guds verk i oss. Langt i fra, det er den nødvendige begynnelsen for å kunne få del i det nye livet. Nå lever vi ikke lengre for oss selv, men for Ham. Nå lever vi ikke lengre etter vår egne tanker, men etter Hans ord og på Hans måte.²

I det nye livet har Gud har gitt oss en fast grunn å gå på og han gjør vår vandring stø. Fjellet vi går på er Jesus. For ingen kan ha noen annen grunnvoll en den som er lagt; Jesus Kristus.³ For dersom noen er i Kristus er han en ny skapning, det gamle er borte; se alt er blitt nytt!⁴

I Salme 40, vers 2-4, som står over, bringer David inn et element til som hører til «de første ting» i det nye livet; den nye sangen. Denne sangen er en vandrings-sang. Den er med på å gi skrittene en fast takt, den holder deg

oppe når veien blir lang, den driver deg framover og gjør vandringen lett. «En ny sang, en lovsang for vår Gud!»

Den nye sangen

Det er noe som skjer når Gud frelser: det bryter fram en ny sang!⁵ Den er ny fordi vi hadde en sang fra før også,

en som ikke var ny, en som ikke var fra Gud. Den hadde et refreng som het «Jeg, meg, mine og mitt» og versene inneholdt mye «uff» og «akk». Paulus beskriver faktisk forholdet mellom Gud og menneskeheten som et spørsmål om hvilken

"Denne sangen er en vandrings-sang. Den er med på å gi skrittene en fast takt, den holder deg oppe når veien blir lang, den driver deg framover og gjør vandringen lett."

«sang» menneskeheten synger. Og slik summerer han det opp: «De kjente Gud, men likevel gav de ham ikke den ære og takk som Gud skal ha ... og i stedet for å gi den uforgjengelige Gud ære, dyrket de bilder av forgjengelige mennesker ... For de har byttet ut Guds sannhet

med løgn og æret og dyrket det skapte istedenfor Skaperen, han som er priset i evighet. Amen.»⁶

Men takk og lov, vi har fått en ny sang fra Gud! Det er ikke bare funda-

mentet for det nye livet som er nytt, heller ikke bare fastheten i stegene vi tar, men inni oss er det også kommet en ny melodi. Den har et nytt refrenget som går slik: «Pris Herren for han er god. Hans miskunn varer til evig tid!»⁷ Og den har vers også som er fulle av glede og takknemlighet.

Det er den sangen som toner inni oss. Den virker på følelsene våre, den preger måten vi opplever hverdagen på, den farger måten vi ser verden på og den gir en egen klang til måten vi snakker på.

En sang som lærer oss om Guds natur

Vissheten om at Gud er en god Gud er det første steget i å lære å kjenne Gud. Og Gud vil at vi skal kjenne ham, ha gudskjennskap. Profeten Hosea formidlet Guds hjerte til Israel på Hoseas tid. Gud dømmer folket og sier «Mitt folk skal gå til grunn fordi det ikke kjenner Gud. Siden du har vraket kjennskapet til ham, slår jeg vrak på deg som prest.»⁸ Vissheten om Guds godhet og overbevisningen som hans nåde som aldri tar slutt, er det stedet Gud vil at vi skal begynne vårt kjennskap til ham. Det er der han begynner med oss. Hans godhet som driver oss til omvendelse⁹, hans trofaste kjærlighet til troløse mennesker¹⁰ og alt dette til sammen blir til frelse og liv med Gud for hver og en av oss.

Mange Guds menn i historien lærte Gud å kjenne som god og nådefull. Abraham, da han gikk i forbønn for for Sodoma og Gomorra, hadde lært Guds nådige natur å kjenne, og kunne derfor be med frimodighet. Og da Gud ba Abraham om å ofre Isak, visste Abraham at Gud i sin godhet hadde en løsning på situasjonen¹¹. David, da han på slutten av sitt liv ble stolt over

den styrke og makt han rådde over, og ville holde folketelling, møtte Guds dom. Og straffen var enten hungersnød i sju år, eller å være å flukt fra fienden i tre måneder, eller at det skulle komme

"Den nye sangen bevarer og beskytter våre tanker, følelser og gudsliv, slik Paulus underviste det. «For øvrig, brødre: Gled dere i Herren! Jeg blir ikke trett av å gjenta det, og det er det tryggeste for dere."

pest over landet i tre dager. Davids svar til Gud i situasjonen viser hvordan han kjente Guds godhet og nåde; «Jeg er i stor nød. La oss da helst falle i Herrens hånd, for hans barmhjertighet er stor. Men i menneskehånd vil jeg ikke falle.»¹² Det kanskje sterkeste vitnesbyrdet om Guds nådige natur finner

vi i historien om gullkalven. Gud frir jødene ut av Faraos hånd med mektige tegn og under. Han bevarer dem gjennom ørkenen, åpenbarer sin kraft og frelsesplan for dem. Likevel lager de seg en avgud når de må vente på Moses som er på fjellet. Guds vrede flammer opp mot folket, han vil dra sitt nærvær fra dem, for at de selv ikke skal gå til grunn på grunn av hans hel-

lighet. Og midt i denne situasjonen, som var et være eller ikke være for nasjonen Israel, åpenbarer Gud seg for Moses. Og når Gud skal «presenter seg selv», rope ut sitt navn og er det dette han roper: «Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunn og sannhet! Han lar sin miskunn vare i tusen slektledd; han tilgir synd og skyld og brott». Og Moses falt da "straks på kne, bøyde seg til jorden og tilbad."¹³

En sang som gir styrke og beskyttelse

Åpenbaringen av Guds type godhet og kjærlighet var avgjørende i tider hvor det stod om liv og død, frelse eller fortapelse, tro eller avmektighet. Og slik

er det for oss også. Den nye sangen gir oss styrke når dagene er tunge. Esra oppmuntret de Israelittene som strevde med å forsvare og bygge opp igjen landet med dette «Gleden i Herren er deres styrke».¹⁴ Den nye sangen bevarer og beskytter våre tanker, følelser og gudsliv, slik Paulus underviste det. «For øvrig, brødre: Gled dere i Herren! Jeg blir ikke trett av å gjenta det, og det er det tryggeste for dere.»¹⁵ «Vær ikke bekymret for noe! Men la alt som ligger dere på hjertet, komme fram for Gud i bønn og påkallelse med takk! Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus».¹⁶ Og det er Guds uttrykte vilje for oss å leve med en stadig ny og frisk sang om hans godhet og trofaste kjærlighet, for hvordan skal vi ellers kunne være «alltid glade, be stadig, takk Gud under alle forhold! For dette er Guds vilje med dere i Kristus Jesus»¹⁷?

En sang som åpner for Guds nærvær

I Salme 100 gir Gud oss nøklene for å tre inn i Guds nærvær. Gud vil at vi skal leve i hans nærvær. Dette er ikke

"Gud vil at vi skal leve i hans nærvær. Dette er ikke bare ment å være en fin teori, en sannhet vi holder fast på, men ikke opplever. Gud vil at vi skal leve i erfaringen av hans nærvær i våre liv."

bare ment å være en fin teori, en sannhet vi holder fast på, men ikke opplever. Gud vil at vi skal leve i erfaringen av hans nærvær i våre liv. Og den sikreste veien han har gitt oss er å synge «den nye sangen». Alt det Salme 100 ber oss om; tjene Gud med glede, komme for

ham med fryd, kjenne at han er Gud, synge takkesanger og lovsanger, love og prise hans navn, kan vi gjøre når vi har sett at «Herren er god, hans miskunn er evig, hans trofasthet varer fra slekt til slekt»!.

En sang som mange skal se

Det er en underlig ting med denne sangen. Den styrer ikke bare våre følelser, tanker, holdninger og bekjennelse. Det er også en sang som får synlige ytre uttrykk, en sang som mange skal se og

gjøre at de begynner å frykte Gud. Våre liv bærer preg av den nye sangen på en slik måte at det kan anerkjennes av de som er rundt oss. Vi snakker vel om andre, vi velsigner de som er rundt oss, for til det er vi kalt. Vi trøster med den trøsten vi selv har fått, vi gir nåde til andre fordi vi selv er møtt av nåde. Ja, vi elsker andre, fordi

Han har elsket oss først. Vi er en Kristi vellukt for Gud, blant dem som blir frelst og blant dem som går fortapt...¹⁸.

Menneskene omkring oss skal se, men de skal også begynne å frykte Gud! Frykt for Gud er det andre steget i å lære Gud å kjenne¹⁹. Hvis folk skal se noe som skaper gudsfrykt hos dem, må det være våre gudfryktige liv. Godhet driver til omvendelse - et møte med nåden og Guds kjærlighet, en forståelse av vår håpløse tilstand før Gud fant oss - bringer også frykt for Gud. Når vi begynner å lære Gud å kjenne tar det ikke lang tid før vi møter hans hellighet og hans nidkjærhet. Og glede og frykt for Gud går hånd i hånd hos de som har lært Gud å kjenne. (Les historien om hvordan David som lærte frykt for Gud midt i sin store begeistring over Guds godhet i 1.Krøn 13 og 15).

En sang som er en gave

Den nye sangen er en gave fra Gud. Han er det som legger i vår munn en ny sang. Vår oppgave er å holde fast på den. Holde den ny, holde den frisk.

Det gjør vi best ved å ikke la den dø. «Dette er dagen som Herren har gjort; la oss juble og glede oss på den!»²⁰. Hver dag er en dag som Gud har gjort så vi kan juble og glede oss på den. Det nye Testamentet er også full av oppfordringer til å holde fast på den nye sangen. Vi har sett på noen, om alltid å glede oss, fordi det er tryggest og fordi det er Guds vilje for oss. Guds ord oppfordrer oss også til å alltid, under alle forhold, og for alle ting å takke Gud²¹. Det kan du bare

"Hvis folk skal se noe som skaper gudsfrykt hos dem, må det være våre gudfryktige liv."

gjøre hvis du kjenner Gud som en god og nådefull Gud. Paulus sier det slik; «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. (...) Vi vet at alle ting

tjener til det gode for dem som elsker Gud, dem han har kalt etter sin frie vilje. (...) Hva skal vi så si til dette? Er Gud for oss, hvem er da mot oss? Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, kan han gjøre noe annet enn å gi oss alle ting sammen med ham? Hvem kan anklage dem som Gud har utvalgt? Gud er den som frikjenner, hvem kan da fordømme?(...) For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som kommer, eller noen makt, verken det som er i det høye eller i det dype, eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.»²² Og til Filipperne skriver han; «Og jeg er viss på at han som begynte en god gjerning i dere, skal fullføre den - helt til Jesu Kristi dag. Det er bare rett at jeg tenker slik om dere alle. For jeg bærer dere i mitt hjerte, og dere har alle del med meg i nåden...»²³

En sang som skal synges

Det er en underlig ting med Gud, det at han er så glad i sang. Den nye sangen er ikke bare i vårt indre liv. Det er faktisk en sang som synges ut, ut over våre lepper, med toner og melodier! I alt Gud gjør og omgir seg med, er det lovsang. Fra evighet av²⁴, i skapelsen²⁵, i den jordiske gudstjenesten som hadde det himmelske som forbilde²⁶, ved Jesu inntreden i verden²⁷, når Jesu forsoningsverk ble presentert fullført for Gud²⁸, og ved enden²⁹. Sangen er fra Gud og for Gud. Og Gud vil høre sangen sunget fra mitt og ditt liv, fra mine og dine lepper.

For et fantastisk liv Gud har kalt oss til å leve. Hans vilje for oss er at vi skal leve glade og takknemlige, syngende,

trygge og sterke. Slik er vi til behag for Gud, til velsignelse og frelse for mennesker omkring oss, og forblir selv grunnfestede i Guds nåde og godhet.

Paulus sier det slik «...syng og spill av hjertet for Herren. Takk alltid Gud, Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn.»³⁰ og «...syng for Gud av et takknemlig hjerte. Og la alt dere sier og gjør, skje i Herren Jesu navn, med takk til Gud Fader ved ham.»³¹. «La oss da ved ham stadig bære fram for Gud vårt lovprisningsoffer, det vil si frukt av lepper som priser hans navn.»³²

TEKST: STEIN ØRNHAUG

¹ Sl 40:2-4

² Ef 2:3-10

³ 1.Kor 3:11

⁴ 2.Kor5:17 (Acta-NT)

⁵ Se Sl 40:2-4, 98:1 og Åp 5

⁶ Rom 1:18-32

⁷ 1.Krøn 16:34, 2.Krøn 5:13, 7:3, Esr 3:11, Sl 86:5, 100:5, 106:1, 107:1, 118, Jer 33:4

⁸ Hos 4:6 (se også 4:1, 6:3 og 6)

⁹ Rom 2:4

¹⁰ Joh 3:16

¹¹ Heb 11:19

¹² 2.sam 24:14

¹³ 2.Mos 34:6-8

¹⁴ Neh 8:10

¹⁵ Fil 3:1

¹⁶ Fil 4:6-7

¹⁷ 1.Tes 5:16-18

¹⁸ 2.Kor 2:15

¹⁹ Orspr 1:7, 9.10

²⁰ Sl 118:24

²¹ Ef 5:20, Kol 3:17, 1.Tess 5:16-18

²² Rom 8:1, 28, 31-34, 38-40

²³ Fil 1:6-7

²⁴ Åp 4:2-11

²⁵ Job 38:4-7

²⁶ 1.Krøn 25

²⁷ Luk 2:8-14

²⁸ Åp 5

²⁹ Åp 19:1-8

³⁰ Ef 5:19b-20

³¹ Kol 3:16-17

³² Hebr 13:15

"Vi kan uttrykke vår tilbedelse til Gud på mange måter. Men hvis vi elsker Herren og er ledet av Hans Hellige Ånd vil vår tilbedelse alltid være preget av en kjærlig beundrende ærefrykt og oppriktig ydmykhet på egne vegne."

- A.W.Tozer

Skapt til å være tilbedere

Hvorfor kom Kristus? Hvorfor ble han unnfanget? Hvorfor ble han født? Hvorfor ble han korsfestet? Hvorfor sto han opp igjen? Hvorfor er han nå ved Faderens høyre hånd? Svaret på alle disse spørsmålene er, "For at han ville skape tilbedere av opprørere; føre oss tilbake til den plass av tilbedelse vi hadde da vi først ble skapt."

Fordi vi ble skapt til å være tilbedere, er tilbedelse vår naturlige tilstand. Dette er ikke noe som er pluss på, som å høre på en konsert eller beundre blomster. Det er noe som er innbygd i vår menneskelige natur. Hvert glimt av himmelen viser tilbedelse: Ezekiel 1,1-5: skikkelsene i ilden tilba Gud; Jesaja 6,1-6: her ser vi Herren, høy og løftet opp og hører serafene si, "Hellig, hellig, hellig er Herren, herskarenes Gud!" Åpenbaringen 4,8-11: Gud åpner himmelen og vi ser dem tilbe Faderen, der; og i kapittel 5, vers 6-14, ser vi dem tilbe Sønnen.

Tilbedelse er en moralsk forpliktelse

Tilbedelse er en moralsk forpliktelse! I Lukas 19,37-40 tilba hele mengden av disipler Herren der han gikk fram, men noen irettesatte dem. Da sa Herren: "Om disse tier, så skal steinene rope!"

Tilbedelse er den manglende juvel i dagens evangeliske menigheter. Vi er organiserte; vi arbeider; vi har våre programmer. Vi har nesten alt, men det er én ting som mangler, til og med hos de evangeliske: det er å kunne tilbe. Vi dyrker ikke tilbedelsens kunst. Den er den ene strålende juvel som er gått tapt i den moderne menighet og jeg tror vi trenger å lete etter den til vi finner den.

Grader av tilbedelse

Jeg tror jeg må si litt mer om hva tilbedelse er og hvordan det ville være om den

var mer tilstede i menigheten. Tilbedelse er en holdning, det er en sinnstilstand, en kontinuerlig handling, med forskjellige grader av fullkommenhet og intensitet. Med en gang Gud sender sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, sier vi "Abba!"¹; og vi er tilbedere! Men tilbedelse, slik vi finner det i sin fulleste form i NT, er mye mer enn dette, og noe vi alle har tilgang til.

Jeg mener at tilbedelse er finnes i forskjellige grader av fullkommenhet og intensitet. Noen tilber Gud i en slik høyeste grad av intensitet. Jeg så en gang en mann som knelte ved et alter for å ta imot nattverd. Plutselig brøt han ut i hellig latter. Han lo slik at han holdt armene rundt seg som om han var redd for å sprekke av ren fryd i Den Allmektige Guds nærvær. Andre ganger har jeg sett mennesker så oppslukt i tilbedelse at de ikke virker tilstede. På den andre siden har jeg også hørt enkle, nyfrelste kristne si "Abba, Far." Tilbedelse kan derfor gå fra det helt enkle til det mest intensive og opphøyde.

Tilbedelse er grenseløs tillit til Gud

Hvilke elementer bør være tilstede når vi tilber? La meg nevne noen. Det første er grenseløs tillit. Du kan ikke tilbe en du ikke kan stole på. Tillit er nødvendig for respekt og respekt er nødvendig for tilbedelse. Tilbedelse øker eller minker i enhver menighet avhengig av den holdningen vi har til Gud. Om vi ser Gud som stor eller liten. De fleste av oss ser ikke Gud stor nok. Vår Gud er for liten. David sa, "Pris Herrens storhet med meg."² Vi trenger å se Ham stor. Vår tilbedelse øker eller minker altså i forhold til det bildet vi har av Gud. Og det er en

forferdelig sykdom i Kristi menighet er det at vi ikke ser Gud så stor som Han er. Vi har en tendens til å være for mye "kompis" med Gud.

Felleskap med Gud er ikke det samme som å ta oss friheter med Gud. Jeg mener til og med at vi ikke skal snakke om Jesus som bare "Jesus". Vi må huske på hvem Han er. "Han er din Herre, tilbe Ham." Selv om Han kommer ned til det laveste punkt i vår nød og gjør seg tilgjengelig for oss, like ømt som en mor med sitt barn, glem da ikke at Johannes falt ned som død ved Jesus føtter da han så Ham. Dette var den samme Johannes som hadde lagt ved Hans bryst.

Jeg har hørt alle slags predikanter. Jeg har hørt uvitende storskrytere; jeg har hørt de som er tørr og kjedelig; jeg har hørt de veltalende, men de som har vært mest til hjelp for meg var de som var fylt av ærefrykt i nærheten av den Gud de talte om. De kunne ha sans for humor, de kunne være joviale men da de nevnte Gud ble det en helt annen tone i stemmen. Dette var noe annet, noe vidunderlig. Jeg tror vi skulle finne tilbake til den gamle bibelske oppfatningen av hvem Gud er, Han er 'Den Veldige' og Han får mennesket til å ligge på sitt ansikt og rope "Hellig, hellig, hellig, Herren Gud Allmektig!" Det ville hjelpe menigheten mer enn alt annet.

Tilbedelse er beundring av Gud

Og så er det beundring, det vil si en verdsetting av Guds høyhet. Mennesket er bedre kvalifisert til å verdsette Gud enn noe annen skapning fordi de, og bare de, er skapt i Hans bilde. Denne beundring av Gud vokser og vokser inn-

til den fyller hjertet med undring og fryd. "I forbauset ærbødighet bekjenner vi din evige skjønnhet"

skrev en salmedikter. "I forbauset ærbødighet." Den moderne kristnes Gud forbauser sjelden noen. Han klarer generelt å holde seg innenfor vårt regelverk. Han bryter aldri våre lover og paragrafer. Han er en meget veloppdragen Gud, veldig "kirkesamfunns orientert", og veldig mye "en av oss". Vi ber Ham hjelpe oss når vi har problemer og forventer at Han skal passe på oss mens vi sover. Vår moderne Gud har jeg ikke så mye respekt for. Men når Den Hellig Ånd viser oss Gud slik Han er, beundrer vi Ham med undring og fryd.

Tilbedelse er å være fascinert av Gud

Å bli fascinert er et annet element i ekte tilbedelse. Å bli fylt av en ekte og ren begeistring. Å bli fanget, sjarmert og henrykt. Begeistret, men ikke over hvor stor menigheten begynner å bli, hvor stor kollekten var eller hvor mange mennesker som var tilstede. Men begeistret over hvem Gud er og slått med overrasket undring over den Allmektige Guds ufattelige storhet og overveldende prakt.

Jeg kan huske da jeg som en ung kristen fikk min første åpenbaring av Gud. Den var full av ærefrykt og undring. Jeg var i skogen i Vest Virginia og satt på en stubbe og lest Skriftene sammen med en gammel irsk evangelist som het Robert J. Cunningham. Jeg reiste meg og gikk et stykke vekk for å være alene. Jeg hadde lest et av de tørreste tenkelige avsnitt i Bibelen hvor Israel kom ut av Egypt og Gud plasserte dem i en symmetrisk formet leir. Han satt Levi i midten, Ruben foran og Benjamin bakerst. Det var en bevegelig og fast strukturert by med en ildtunge i midten som ga lys. Plutselig så jeg det! Gud kan geometri. Han er en kunstner! Da Han planla denne byen gjorde Han det med dyktighet i det han plasserte stammene i denne formasjonen med sitt nærvær ild i midten. Plutselig kom det over meg

som en bølge fra havet: hvor skjønn Gud er, hvor kunstnerisk, hvor poetisk og hvor musikalsk Han er. Jeg tilba Gud der alene under treet. Etter det begynte jeg å elske alle de gamle salmer og

har elsket dem siden.

Tilbedelse er inderlig kjærlighet

Det neste er inderlig kjærlighet, å elske Gud med all den kraft som er i oss. Å elske Gud med undring, lengsel og ærefrykt. Å lengte etter Gud med en enorm lengsel og elske Ham på en slik måte at det både er vondt og vidunderlig. Noen ganger vil det føre oss til åndeløs stillhet. Jeg tror at

den ypperste form for bønn er hvor man ikke sier ett ord og ikke kommer med noen behov. Gud svarer på bønn og Han gir oss det vi

ber om. Det er klart. Ingen kan benekte det uten å benekte Skriftene. Men det er bare et aspekt av bønn og ikke engang det viktigste aspektet. Av og til går jeg til Gud og sier "Gud, om du aldri svarer på én bønn mer så lenger jeg lever på denne jord, vil jeg fortsette å tilbe Deg så lenge jeg lever og i all framtid for det som Du alt har gjort." Jeg skylder allerede Gud så mye at om jeg skulle leve i en million årtusener kunne jeg aldri betale Ham tilbake for alt Han har gjort for meg.

Vi går til Gud på samme måte som vi ville sende en gutt til butikken med en lang handleliste, "Gud, gi meg dette, gi meg dette og gi meg dette," og vår nådige Gud gir oss ofte det vi vil ha. Men jeg tror Gud er skuffet over at vi bare gjør Ham til en som oppfyller våre ønsker. Til og med den Herre Jesus blir ofte presentert som "En som vil møte dine behov." Det er det pulserende hjerte i moderne evangelisering. Du har behov og Jesus vil møte dine behov. Han er "behovs-

tilfredstilleren". Det er Han også, men Han er da så uendelig mye mer enn det!

Tilbedelse er fellesskap med Gud

Når nå de psykiske, følelsesmessige og åndelige faktorene som jeg har beskrevet er tilstede (og som jeg har sagt finnes i varierende grad av intensitet) i sang, i lovprisning og i uttalt og stille bønn, er du en tilbeder. Vet du hva stille bønn er? Jeg mener, vet du hva det er å be kontinuerlig? Gamle Broder Laurentius, som skrev "Lær å leve nær Gud", sa: "Om jeg vasker opp, gjør jeg det til Guds ære og om jeg plukker opp et strå fra bakken gjør jeg det til Guds ære. Jeg har samfunn med Gud hele tiden." Han sa, "Reglene forteller meg at jeg må ta tid alene i bønn, og det gjør jeg, men denne tiden er ikke annerledes enn mitt vanlige samfunn med Gud."

Han hadde lært kunsten av et kontinuerlig og ubrutt fellesskap med Gud.

Jeg er redd for den pastoren som er en annen mann idet han går på talerstolen enn han var før. Pastor,

du skulle aldri tenke en tanke eller utføre en eneste handling eller befinne deg i en situasjon som du ikke kunne ta med deg på talerstolen uten å skjennes over. Det skulle aldri være nødvendig å bli en annen, bruke en annen stemme og en ny høytidelighet når du går på talerstolen. Du skulle kunne gjøre det i den samme ånd og med samme ærbødighet du hadde rett før, da du snakket med noen om dagliglivets gjøremål. Moses kom ned fra fjellet for å tale til folket. Ve den menighet hvor pastoren går opp til talerstolen. Han må alltid komme ned til talerstolen. Det sies om Wesley at han bodde med Gud, men kom ned for å tale til folket. Slik skulle det være for oss alle. Amen.

TEKST: A.W.TOZER
TIL NORSK VED: JUDITH DAHL

¹ "Abba": arameisk og betyr "pappa".

² Tozer henviser her til King James som bruker uttrykket "Magnify the Lord with me" og peker på at vi ikke kan gjøre Gud større, men stadig mer se Ham som den store Gud Han er.

For Ungdom, 13-25+

Nyttårsfestival

03-04

www.velvet.no

Konferanse. 18.-20. mars 2004, Bergen

“Til mann og kvinne skapte han dem”

Tidløse sannheter i en tid i forandring.

Innbydere (alfabetisk): Noralv Askeland, Ulf Asp, Øivind Augland, Ingunn Berdal, Thomas Bjerkholt, Jan Bygstad, Tove Dahl, Roald Flemestad, Karl Johan Hallaråker, Helge Hollerud, Folke Olafsson (Sverige), Olav Myklebust, Leif-Erik Nilsen, Reidar Paulsen, Olav Garcia de Presno, Solveig Reindal, Randy Stinson (USA), Olaug Torset, Ole Tulluan.

Bestilling av brosjyre og påmelding:
 Kristent Nettverk,
 Boks 3180 Årstad, 5829 Bergen.
 E-postadresse:
peo@kristent-nettverk.no

Høsten er moden...
 Be derfor høstens Herre...

DAWN Konferansen 2004

Fjerde nasjonale konferanse for menighetsplanting 12. - 14. januar 2004 i Bergen

Arr.: DAWN Norge www.dawnkonferansen2004.no

Sjokolademuffins og lovprisning

Har det noe med hverandre å gjøre? Ja, på en måte. I hvert fall for meg.

Du lurer kanskje på hvordan – og da tror jeg at jeg først må si noe om sjokolademuffins. Jeg har et barnebarn på 11 år, Fredrik, og helt siden han var i toårsalderen har vi to pleid å bake sjokolademuffins sammen. I starten syntes han nok at det viktigste var å slikke sleiv og bolle, og det nest viktigste var pyntingen. Rikelig med glasur og godt med geletopper og annen pynt.

Gjennom årene har han gradvis overtatt mer og mer av ansvaret i bakeprosessen, og i dag tar han til og med oppryddingen og oppvasken som følger med. Selvfølgelig slikker han fortsatt bollen, men det fører ikke lenger til sjokoladebarter og klissefingre.

Siden Fredrik har denne interessen for baking, har det blitt til at både jeg selv og andre familiemedlemmer har sørget for et stadig økende utvalg i kakepynt; strø i alle farger og fasonger, sjokoladetopper med ulik smak, gelétopper, kulørte kuler, non-stop, marsipanfrukter, roser og figurer. Skuffen bugner av bokser, glass og krukker med fargerikt innhold.

Fredrik synes fortsatt at pyntingen er viktig, og han er ikke er ikke sparsom når han pynter sine muffins. Først en raus skje med glasur - og så gjelder det å få plassert mest mulig pynt. Først er det strø. Han drysser sjenerøst, helst flere sorter. Så går han over hver enkelt muffins og putter på så mange forskjellige topper og kuler han kan klare å få plassert. Til slutt prøver han å finne fram til det som virkelig kan toppe opp og utgjøre prikken over i-en. Man kan trygt si at resultatet er overdådig.

Nå lar jeg muffinsene ligge en stund og går over til å si litt om lovprisning. Jeg

synes det er en glede å komme fram for Gud og gi han lov og pris og takk. Når jeg begynner å takke ham for alt han har gjort for meg; at han har frelst meg, at han har gitt meg et nytt liv, at han har gitt meg sin Ånd så jeg kan ha samfunn med ham – så blir jeg enda

mer glad og enda mer takknemlig. Jeg må bare takke ham mer og mer og fortelle ham hvor vidunderlig han er. På alle de måter jeg kan, prøver jeg å uttrykke min takk og begeistring. Noen ganger må jeg både le og juble. Andre ganger kommer tårene – når Gud lar meg få merke sin kjærlighet og lar sitt velbehag strømme over meg. Fremdeles har jeg lyst til å si

hvor ufattelig stort det er å få være i hans nærvær. Hvordan hans godhet og nåde utløser kjærlighet til ham i mitt indre

"På alle de måter jeg kan, prøver jeg å uttrykke min takk og begeistring. Noen ganger må jeg både le og juble. Andre ganger kommer tårene."

- men ordene blir så små, de krymper liksom. Alle ord og uttrykk jeg kan finne kommer til kort. Det blir et hav av avstand mellom det jeg

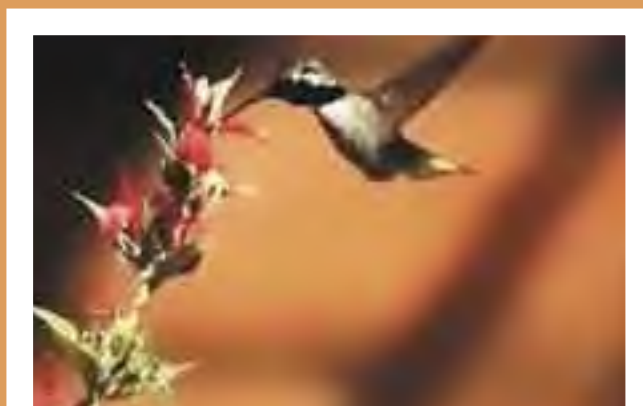
opplever og det jeg er i stand til å si.

Det er da jeg ønsker at jeg kunne få til å uttrykke min glede og begeistring, min takk og min pris, min hengivenhet og kjærlighet – like overdådig som Fredrik pynter sjokolademuffinsene sine.

TEKST: BJØRG KRISTIN

For deg som vil noe mer!!

Spør Gud om ikke du er blant dem som skal dyktiggjøre deg selv ved å sette av tid til trinn for trinn å bli utrustet.
La oss hjelpe...

KRISTEN BREVSKOLE

Ta kontakt for nærmere informasjon:

Kristen Brevskole, Postboks 3180 Årstad, 5829 Bergen
Telefon: 55 38 18 40 - Epost: info@kristen-brevskole.no

www.kristen-brevskole.no

Grunnvollen

- undervisning å bygge livet på

Å bli en kristen er å møte Jesus Kristus og å leve under hans herredømme. Jesus er Herre, og fundamentet for det nye livet.

Et fundament er noe man bygger på og Gud vil at alle hans barn skal være involvert med ham i å bygge hans hus.

Fundamentet for kristenlivet ble presentert da Gud begynte sin menighet på pinsedag. Det ble en erfaring av Jesus i tro og omvendelse, i dåp, i helbredelse og liv når de la hendene på hverandre, i å være nye skapninger som var dømt til frikjennelse i Kristus, for å leve hellige liv sammen og å kunne møte dommens dag med frimodighet.

Få tak i denne viktige og grunnleggende undervisningen, presentert av Noralv Askeland.

10 CD'er med forkynnelse, sammen med aktuelle kommentarer og studiemateriell er nå tilgjengelig i en samlet mappe i en flott innpakning til **369,-**

BESTILLES via e-post: e-post@kristent-nettverk.no
eller ring Kristent Fellesskap, Bergen
på telefon 55 38 18 40

Kristent Fellesskap

Aktuell forkynnelse fra Kristent Fellesskap, Bergen

For 35,- pr CD kan du nå motta ny undervisning hver uke fra menigheten Kristent Fellesskap i Bergen. Du vil høre forkynnere som Noralv Askeland, Erling Thu, Morten Askeland og Per Arne Gjerde m.fl.

Kontakt oss for bestilling:

Telefon: 55 38 18 40 - E-post: e-post@kristent-fellesskap.no
Kristent Fellesskap Bergen, Postboks 3180 Årstad, 5829 Bergen

www.kristent-fellesskap.no

B-BLAD

Returadresse:
FOLK, Postboks 3180 Årstad,
5829 Bergen

Klar til å la deg utruste?

La deg utruste til tjeneste for Gud!

Få øynene opp for Guds evige plan og hensikt og lev et liv som teller i den!

Bergen Bibelskole vil forberede deg til arbeid for Gud blant alle mennesker, også hans folk.

Vi vil også fremelske og gjøre deg sulten på de evner og talenter Gud spesielt har gitt til deg.

Bli guidet gjennom hele bibelen. La Ordet gi deg kunnskap om deg selv, familien, menigheten og samfunnet.

bergen-bibelskole.no

Et samarbeid mellom Kristent Nettverk og menigheten Kristent Fellesskap, Bergen

